Nr. 22

3 juni 1961

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

Het spookschip

van de Atlantische Oceaan

In het jaar 1873, in het begin van december, zeilde kapitein Morehouse met zijn schip de Atlantische Oceaan over. Door zijn kijker had hij een ander zeilschip waargenomen en in gespannen aandacht leunde hij nu over de verschansing om de verrichtingen van het vreemde schip gade te slaan. „In al de jaren dat ik nu over de zee zwalk, heb ik nooit een schip zulke rare capriolen zien maken," zei hij tot de eerste stuurman. „Je zou haast zeggen dat de stuurman dronken achter het roer staat. Het is wel heel zonderling, daar moet ik het mijne van hebben."

Een half uurtje later draaide hij zijn *Dei Gratia* tot vlak bij de *Mary Celeste*, het vreemde schip, en stuurde zijn eerste stuurman Deveau op onderzoek uit.

Toen Deveau aan boord klom van het vreemde schip, gingen zijn haren omhoogstaan van verbazing en ook wel een beetje van angst. Er was geen man te bekennen. Toch was de hut van de kapitein in volmaakte orde. Zijn kleren, zijn meubilair, zijn kaarten, zijn boeken, alles was op de juiste plaats. De officiershutten waren prima in orde. Ook de verblijven van de overige bemanning zagen er goed onderhouden uit. Geen spoor van muiterij of een vechtpartij. Alles wat er thuishoorde zag Deveau er liggen: oliegoed, zuidwesters, pijpen, kaarten. Ook de kombuis was goed voorzien van meel, aardappelen, flessen olie en goed fruit.

„Het is allemaal prachtig in orde," zei Deveau hardop, „alleen is er geen kapitein, geen stuurman, geen kok, geen bemanning, geen passagier."

De *Mary Celeste* had de haven van New York verlaten op 7 november met een lading alcohol aan boord. Het schip mat tweehonderdachtentwintig ton en werd door zeven koppen bemand onder bevel van kapitein Briggs, die zijn vrouw Sarah en zijn tweejarig dochtertje Sophia mee aan boord had genomen. Deveau vond op de tafel het netjes bijgehouden logboek, waarin de koers zeventien dagen lang was bijgeschreven. Op de vijfentwintigste november passeerde het schip de Azoren zes mijlen ten noorden van het eiland Santa Maria. Verder gingen de berichten in het logboek niet. Van die dag af tot op de dag, waarop het gesignaleerd en geënterd werd door de *Dei Gratia*, had het schip vijfhonderdzeven mijl afgelegd, zonder van koers te zijn veranderd. Dat alleen was al een mysterie, want toen Deveau aan boord kwam, stond het stuurwiel los.

Op die fatale vijfentwintigste november was de *Mary Celeste* beslist op weg geweest naar de haven van Gibraltar, maar toen het schip werd ontdekt, was de wind intussen gedraaid; het kon niet anders of iemand had de stand van de zeilen veranderd. Het schip was dus niet verlaten op de dag van de laatste berichten in het logboek. Er moest een heel vreemde en heel belangrijke reden zijn geweest waarom de kapitein zijn logboek niet had bijgehouden. Iemand of iets moet hem dat belet hebben.

Toen de *Mary Celeste* naar Gibraltar werd gesleept, was zij nog in uitstekende toestand, zeewaardig in alle opzichten, een fraai schip, waar iedere kapitein graag het bevel over zou voeren. Maar de scheepsklok, de scheepspapieren en de enige reddingsboot van de tweemaster waren verdwenen. Deveau had dat meteen onderzocht toen hij aan boord kwam; hij had gezien dat het luik openstond. Een van de vaatjes alcohol bleek ook verdwenen te zijn.

Maandenlang heeft men gezocht naar het geheim van deze tweemaster, naar de geschiedenis van kapitein Briggs en zijn vrouw en kind en naar het lot van de overige opvarenden. Noch op dek noch in het voor- of achteronder werden sporen van geweld of strijd aangetroffen. Het schip was ook niet door zeerovers overvallen, want waardevolle kleren, de geldkist en de voedselvoorraden waren onaangeroerd gebleven. Het logboek vertelde van dag tot dag dat het weer bijzonder goed was geweest. Geen lek werd er ontdekt en in de hut van de stuurman lag een nog niet beëindigde brief.

Welke macht kon de zeelui gedwongen hebben om het schip te verlaten? Welke geheimzinnige reden voerde hen naar hun ondergang? Niemand heeft ooit het geheim van de *Mary Celeste* kunnen ophelderen, het is meegenomen naar de bodem van de zee.

Men kon tenslotte geen andere oplossing vinden dan de volgende. De alcohol veroorzaakte door vorming van damp een kleine ontploffing. De kapitein, die bevreesd was dat het hele schip zou ontploffen, gaf bevel in de reddingsboot te gaan. Op veilige afstand wachtten zij af wat er ging gebeuren, maar toen de verwachte ontploffing uitbleef, roeiden zij terug. Een onverwacht opstekende wind dreef toen het schip misschien buiten hun bereik. En zonder voldoende levensmiddelen kwamen zij allen om in zee.

P. B.

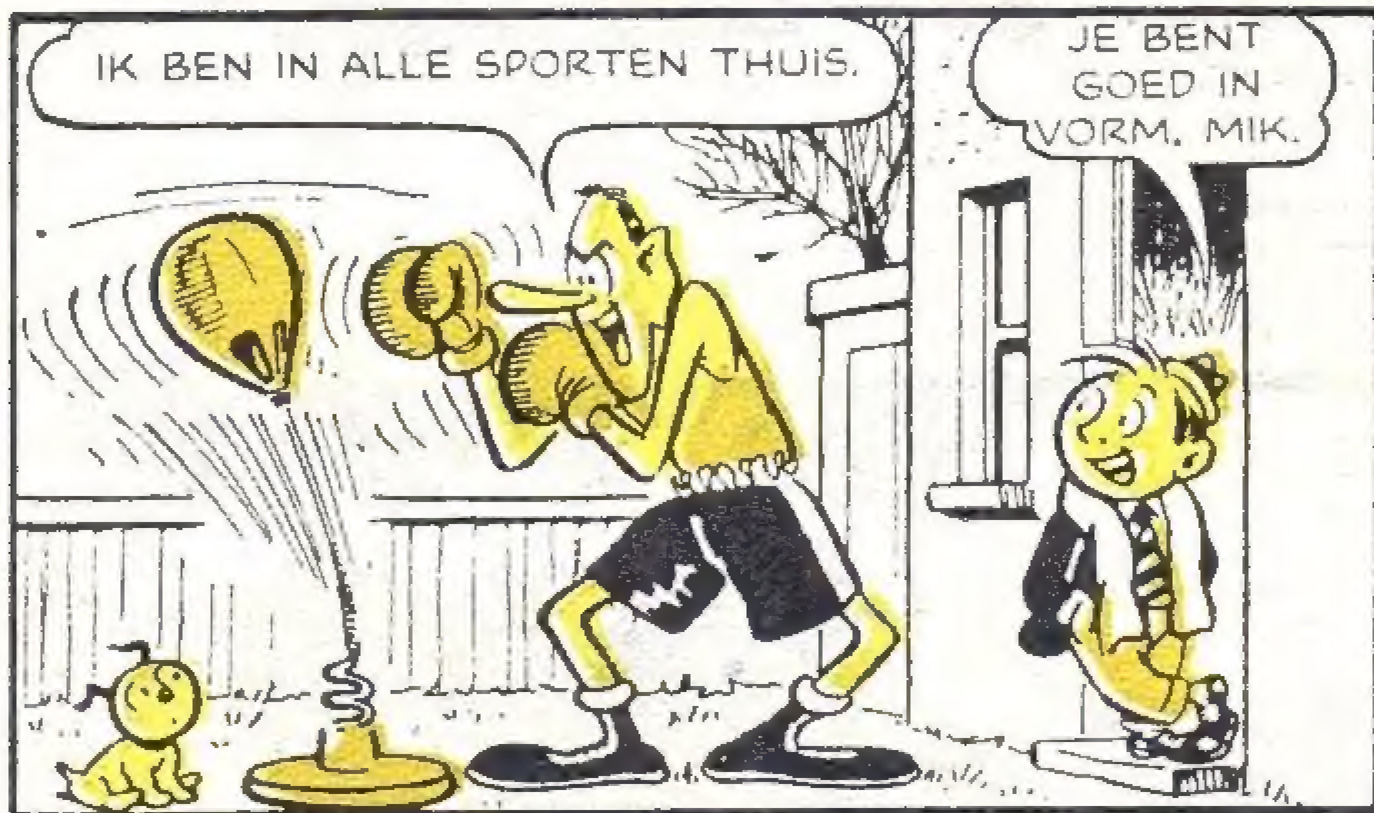
DE SPORTHELDEN

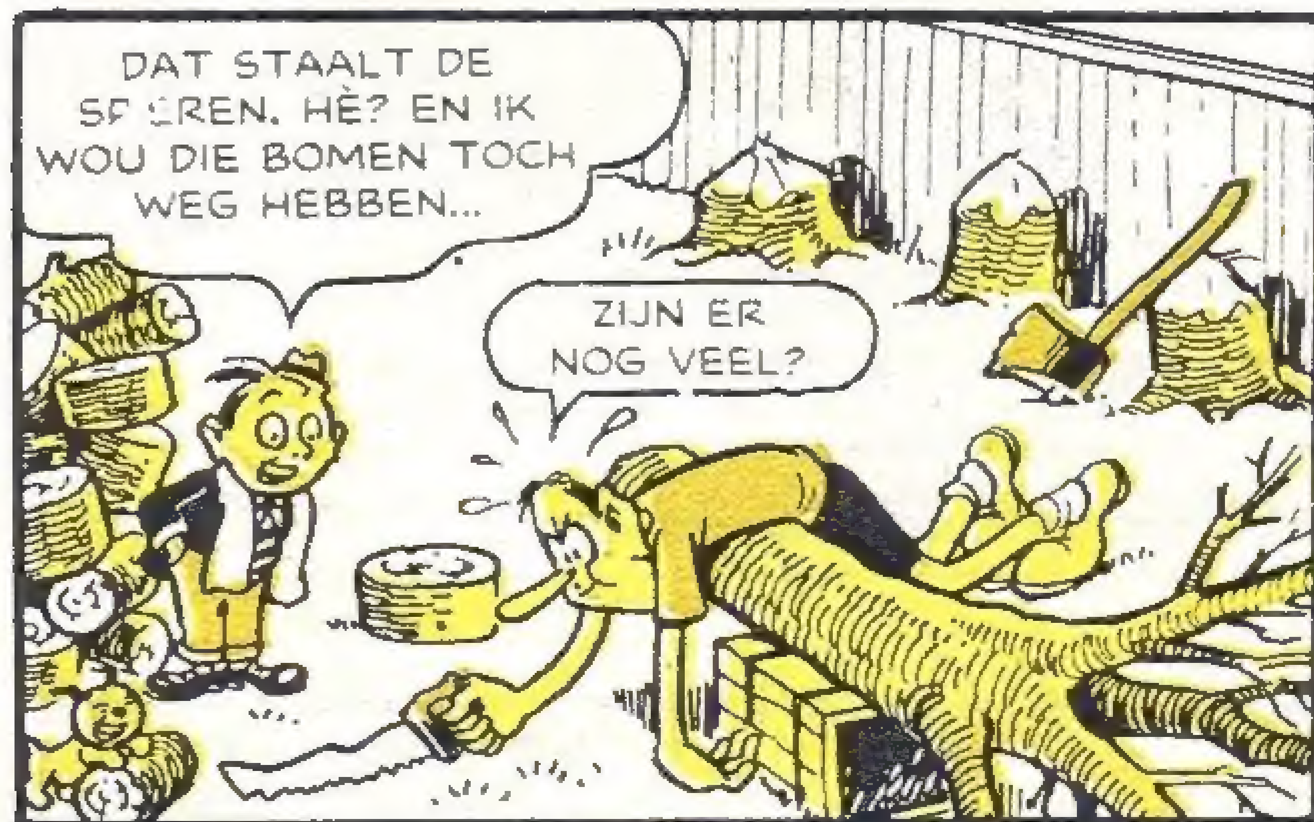

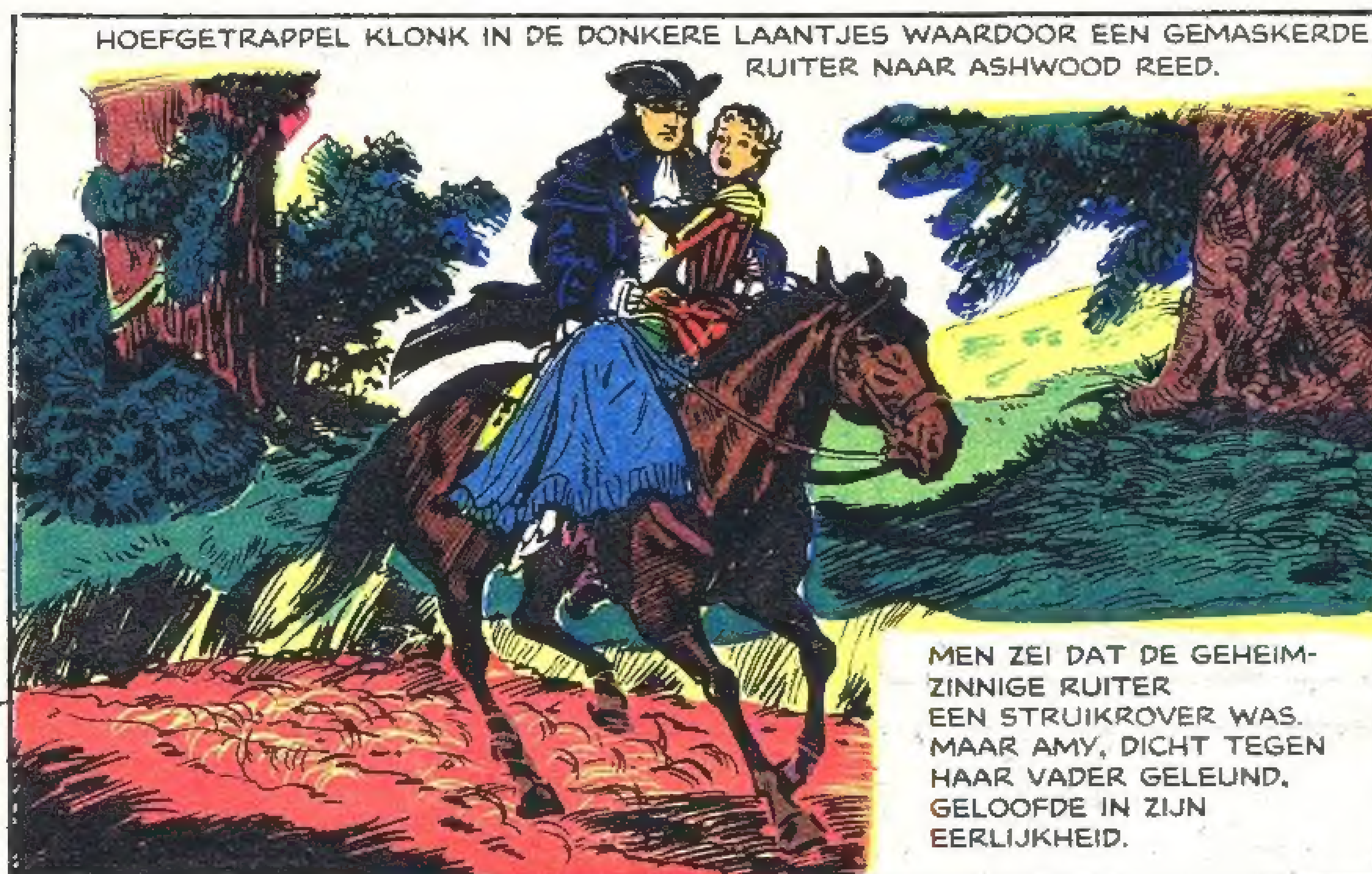

Mijn vader is geen struikrover

NOG EENMAAL OMHELSDEN VADER EN DOCHTER ELKAAR EN TOEN REED HIJ WEG.

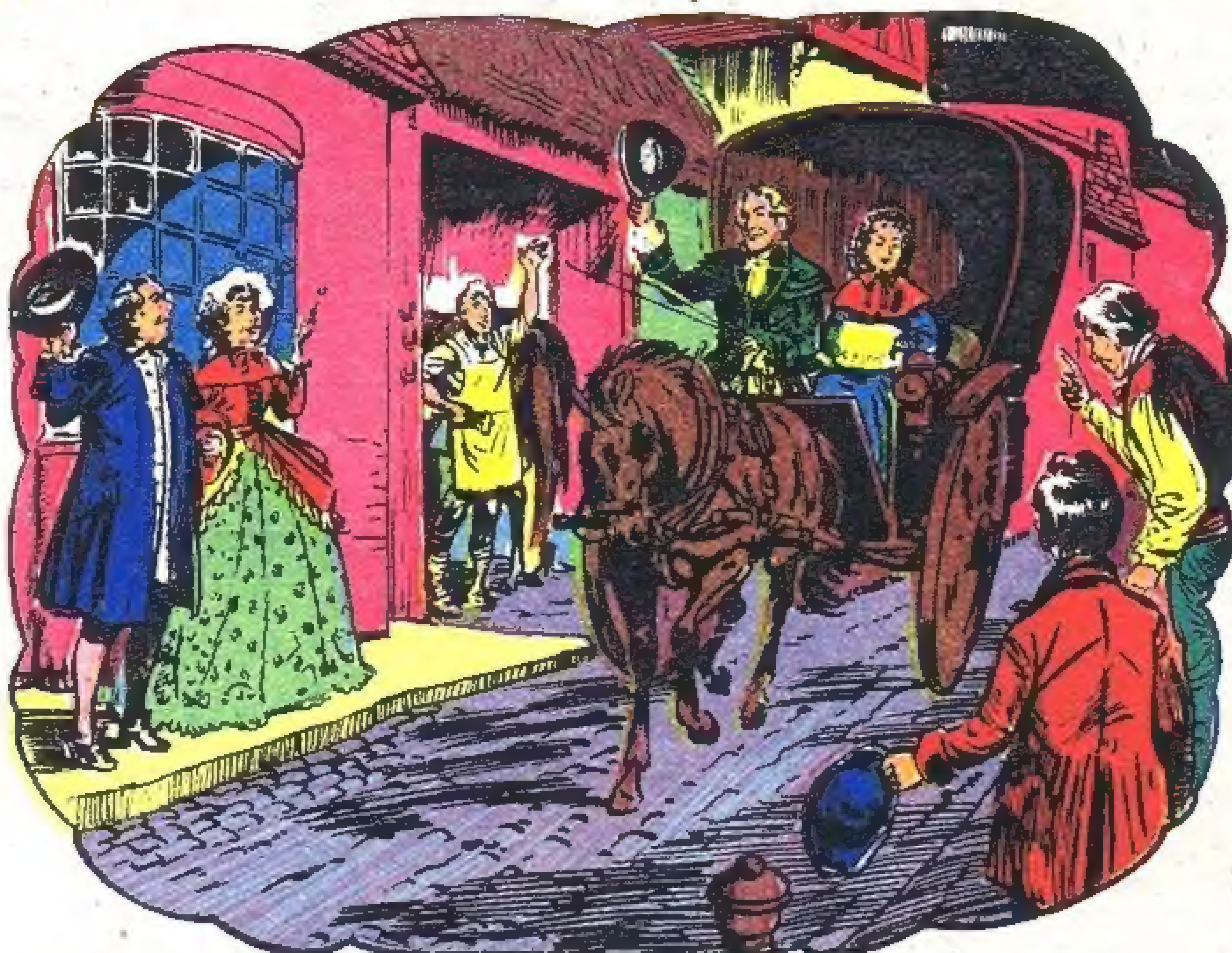

AMY WANDELDE MET OPGEHEVEN HOOFD MOEDIG VERDER.

AMY DACHT AAN DE LAATSTE KEER DAT ZE DOOR HET DORP LIEP NAAST HAAR VADER, HOE BLIJ EN VROLIJK ALLES TOEN WAS EN

HOE IEDEREEN HAAR VRIENDELIJK GROETTE. NU KEERDE IEDEREEN ZICH VAN HAAR AF...

DE GEMASKERDE PIRAAT

TERWIJL ZE MET OPZET LUID SPRAK OM DE AANDACHT TE TREKKEN, STAPTE OLIVIA DE HUT BINNEN.

HET VOLGENDE OGENBLIK GAF LIONEL EEN KREET VAN VERRASSING.

INTUSSEN HAD HET SCHIP VAN ROODBAARD HET ANKER LATEN VALLEN; TWEE SLOEPEN ROEIDEN NAAR DE KUST MET DE GOUVERNEUR EN ROODBAARD.

EVEN LATER OMHELSDEN BROER EN ZUSTER ELKAAR HARTELIJK.

OLIVIA KEEK VLUG DOOR HET RAAMPJE.

OLIVIA EN LIONEL LIEPEN NAAR BUITEN; MAAR HET PAD NAAR DE KREEK WAAR DE ZEEAREND LAG, WERD DOOR DE BEWAKERS VERSPERD.

EVEN LATER VOEGDE MARY ZICH BIJ HEN; SAMEN RENDEN ZE NAAR HET STRAND.

MAAR HELAAS, HET WAS TE LAAT. TOEN ZE OP HET STRAND KWAMEN, ZAGEN ZE DAT ROODBAARD EN ZIJN MANNEN UIT EEN SLOEP STAPTEN. IN DE ANDERE BOOT ZAGEN ZE SIR HECTOR, DE GOUVERNEUR.

MET ANGSTIG KLOPPEND HART VERSCHOLEN ZE ZICH ACHTER STRUIKEN.

MAAR NIEUW GEVAAR DREIGDE.

MAAR OLIVIA WIST NIET DAT DE LAFFE GOUVERNEUR, BANG VOOR ZIJN HACHJE, OP VEILIGE AFSTAND ACHTERAAN KWAM.

DE GOUVERNEUR WILDE NET NAAR DE TROEP VAN ROODBAARD RENNEN, MAAR LIONEL WAS HEM VOOR.

ALSJEBLIEFT, DAT HEB JE WEL VERDIEND.

MARY EN OLIVIA SPRONGEN IN EEN SLOEP, LIONEL GREEP EEN BIJL DIE BIJ HET ANKER LAG.

ROODBAARD EN ZIJN MANNEN KWAMEN WOEDEND AANGELOPEN, TERWIJL LIONEL MET KRACHTIGE SLAGEN WEGROEIDE.
WE ZIJN VEILIG, ZE KUNNEN ONS NIET NAKOMEN. EINDELIJK GAAN WE NAAR HUIS!
5

OLIVIA DEED HAAR MASKER AF EN GING RECHTOP IN DE BOOT STAAN.
DACHT U NU WERKELIJK DAT IEMAND ZIJN EIGEN BROER ZOU VERRADEN?
6

DE GOUVERNEUR WAS HALF DOL VAN ANGST.
ALS LIONEL FAIRFAX TERUGKEERT EN ALLES VERTELT, IS HET MIJN ONDERGANG. MAAR IK HEB NOG EEN KLEIN KANSJE.

WANHOPIG ROEPEND LIEP HIJ HET WATER IN.
WACHT EENS, GEMASKERDE PIRAAT, HOEVEEL IS JE GEBODEN OM FAIRFAX TE BEVRIJDEN? JE KRIJGT VAN MIJ HET DUBBELE, ALS JE HEM TERUGBRENGT.

TOEN PAS BEGREEP DE GOUVERNEUR WIE DE GEMASKERDE PIRAAT WAS.
OLIVIA FAIRFAX! IK BEN VERLOREN, IK BEN VERLOREN...
HEE, HET IS EEN JUFFIE!

OP DE THUISREIS AAN BOORD VAN DE ZEEAREND VERTELDE LIONEL DAT HIJ KON BEWIJZEN, DAT DE GOUVERNEUR EEN DEEL VAN DE BUIT VAN ROODBAARD KREEG. DE GOUVERNEUR HAD DAAROM LIONEL GEVANGENGENOMEN, MAAR HET BEWIJSSTUK NOOIT KUNNEN VINDEN. NU KON LIONEL HET BEWIJSSTUK OVERLEGGEN AAN DE POLITIE EN ZOU DE GOUVERNEUR ZIJN GERECHTE STRAF ONDERGAAN.
VOL VREUGDE KEERDE HET DRIETAL TERUG NAAR DE FAIRFAXPLANTAGE. OLIVIA GREEP DANKBAAR MARY'S BEIDE HANDEN.
JE HEBT ONS GROTE DIENSTEN BEWEZEN.
IK KAN ALLEEN MAAR DANKBAAR ZIJN, DAT JE NAAR FAIRFAX BENT GEKOMEN, MARY.
IK BEN BLIJ DAT IK HEB KUNNEN HELPEN!
7
DE GEMASKERDE PIRAAT KREEG NU RUST EN MARY WAS BLIJ, DAT HAAR VRIENDEN EINDELIJK WEER VERENIGD WAREN.
EINDE

DE VOLGENDE WEEK BEGINT :
DE KOSTBARE TAS

David Scott Daniell

Olivier en de roverhoofdman

KORTE INHOUD: Leerling-tamboer Olivier Crow dient bij de Engelse troepen in Italië onder vaandrig Boscowen en zijn oom, sergeant Trott. Diens dochtertje Pollie is ook meegegaan. Twee heren, Alan en George, hebben Olivier gevraagd een geheim document mee te nemen voor Zucconi op Sicilië, die in Engelse dienst is. Na aankomst te Syracuse gaat hij naar de herberg waar hij Zucconi kan vinden. Deze blijkt echter tegen Engeland te spioneren; hij zet Olivier gevangen en bij een poging van Pollie om hem te bevrijden wordt ook zij gegrepen. Beiden worden zij door de bende van Zucconi naar een grot gevoerd. Lucia, een vrouw die bij de bende hoort, neemt hen in bescherming. Zij ontsnappen, worden weer gegrepen, nu met vaandrig Boscowen, die hen moest zoeken. Zij zien dat Pollies oom, soldaat Pharo Pilchard, zich in vermomming bij de bende gevoegd heeft. Lucia laat hen wederom ontsnappen. In twee groepen gaan zij op weg om het leger tegen een hinderlaag van Zucconi te waarschuwen. Olivier en Pollie weten het regiment te bereiken, dat nu de rovers aanvalt.

Kapitein Fairlof pauzeerde even om zich ervan te vergewissen dat zijn afdeling nog intact was en wilde daarna verder gaan. Olivier herinnerde zich precies de vorige keer dat hij langs dit pad was gekomen en deed onmiddellijk een stap naar voren om de kapitein aan zijn mouw te trekken.

,,Opgepast, kapitein,'' riep hij uit alle macht, om boven het lawaai van de schietpartij uit te komen. ,,Even verder is een inham en daar stond altijd een schildwacht.''

,,Prachtig,'' antwoordde de kapitein en stak zijn hand op, waarna de patrouille direct stokstijf bleef staan. Hij beduidde twee soldaten dat ze met hem mee moesten gaan en liep voorzichtig verder, terwijl Olivier met de overige manschappen bleef wachten op de dingen die komen zouden.

Plotseling hoorden ze dichtbij een paar mannen schreeuwen, er klonk een commando van hun aanvoerder, daarna wat gestommel en het was weer stil. Een van de soldaten kwam terug om hun een teken te geven dat de kust weer vrij was. Even verderop keek Olivier schichtig opzij naar de lichamen van twee bandieten, die scheefgezakt tegen de rotsen lagen.

Enkele minuten trokken ze zonder ophoud verder, totdat Olivier voor de tweede maal een waarschuwing gaf.

,,Nog een meter of dertig en we zijn bij de ingang van de grot, kapitein,'' vertelde hij. ,,Zucconi heeft zich laten ontvallen dat hij van plan was de aanval vandaar af te leiden.''

,,Mooi zo. En kan hij er aan de andere kant tussenuit knijpen?''

,,Dat kan hij zeker, kapitein! Voorbij de ingang gaat het pad steil naar boven, regelrecht naar de top van de berg.''

,,Zo. Dat is niet zo mooi.''

Kapitein Fairlof dacht een ogenblik na. Daarna riep hij een paar musketiers.

,,Korporaal,'' zei hij, ,,we zijn er bijna. Jullie blijven met je tweeën zo dicht mogelijk bij me in de buurt. Op het moment

dat hij ons in de gaten krijgt, laten jullie ons meteen in de steek en rennen naar de achterkant van dat rotsvlak, om te voorkomen dat hij de wijk neemt. Begrepen?"

,,Jawel, kapitein."

,,Nou, mannen, dan gaan we erop af. En onthoud het goed: de kolonel staat erop dat we de kerel levend in handen krijgen. Dus geen onnodig geschiet, hè? Ik zal eens zien of ik om de hoek kan kijken. Als ik jullie een teken geef, kom je me vliegensvlug achterna."

De soldaten knikten vastberaden en omklemden met vaste hand hun geweren. Stap voor stap klom het troepje naar boven.

,,Het is direct achter die richel, kapitein," wees Olivier.

Kapitein Fairlof stak zijn hand op. De troep bleef staan. Hij beduidde Olivier dat deze hem moest volgen en vlak achter elkaar kropen ze voorzichtig tegen de richel op en loerden om de hoek.

Op het plateau voor het hoofdkwartier ontwaarden ze Zucconi, in gezelschap van Pietro, Michele en nog een paar anderen. Zij stonden geboeid naar het verloop van de strijd te kijken en waren bijzonder opgewonden. Nu en dan deden ze van pure voldoening een sprong in de lucht en ze juichten zich de kelen schor.

,,Die dikke," fluisterde Olivier de kapitein in het oor. ,,Die met die gele zakdoek om zijn hals. Dat is Zucconi!"

,,Nou, dat is me het mannetje wel," grijnsde kapitein Fairlof. ,,Schitterend, jongeman! Ga de anderen maar halen."

Olivier klauterde voorzichtig een paar meter omlaag en gaf de korporaal een teken. Toen ze hun aanvoerder weer hadden bereikt, stak deze zijn degen op bij wijze van waarschuwing en het volgende ogenblik vloog hij het plateau op, gevolgd door zijn manschappen.

Het duurde even voordat de bandieten beseften wat er gaande was. Ze waren reeds aan alle kanten door soldaten omringd, maar twee hunner hadden toch een pistool te voorschijn gehaald en losten in het wilde weg een schot. De korporaal probeerde meteen het pad dat in opwaartse richting ging, af te zetten, maar scheldend en tierend weken Zucconi en de zijnen vliegensvlug achteruit, zodat de mannen voor de ingang van het geitepad als een kluwen over elkaar heen rolden.

Toen hij zijn kans schoon zag, vloog Olivier met een kreet Pietro naar de keel. Zonder dat hij besefte wat er precies gebeurde, kreeg hij het hoofd van de man te pakken en opeens kwamen ze allebei met een smak op de rotsbodem terecht.

Een seconde later voelde Olivier een trap, die zo hard aankwam, dat hij met een vaart door de lucht vloog, recht op de rand van de afgrond af. Pas op het laatste nippertje kon hij zich vastgrijpen; hij was er zich niet van bewust dat hij zijn nagels scheurde op de ruwe steen. Toen hij weer opkeek, leek het gevecht reeds beslist. Er werd om het hardst geschreeuwd in het Italiaans zowel als in het Engels, en opeens zag Olivier tot zijn stomme verbazing Pollie over de rand van het plateau gluren, terwijl ze haar kameraden uit volle borst aanmoedigende kreten toeriep.

Waakte hij of droomde hij? Nee, het was werkelijkheid. Naast Pollie hurkte Lucy, de slavin van Zucconi. Met een bonzend gevoel in zijn hoofd ontdekte Olivier dat sergeant Trott de laatste bandiet in een hoek dreef, een klein, tenger mannetje met een gezicht als van een rat. Hij keek om en kreeg de grootste schrik van zijn leven. Zucconi was nergens meer te zien!

,,Kapitein!" schreeuwde hij tussen het rumoer door, zich met moeite oprichtend aan de rand van het ravijn, waar hij nog steeds de geweerschoten van zijn regiment hoorde knallen. ,,Kapitein Fairlof! Zucconi is ertussenuit!"

De kapitein stond met bezweet voorhoofd op een van de slachtoffers neer te

. . kreeg hij het hoofd van de man te pakken en opeens kwamen ze allebei met een smak op de rotsbodem terecht.

kijken, maar keerde zich vlug om en toen hij Olivier reeds naar het pad zag snellen dat naar de top van de berg voerde, ging hij hem als een haas achterna. Zo snel als hun benen hen konden dragen, klauterden ze verder omhoog. Olivier had het goed gezien: een eindweegs boven hun hoofden vingen ze nu en dan een glimp van de bendeleider op, die zich met een of twee van zijn naaste helpers uit de voeten trachtte te maken.

Dat hij ongewapend was en het in een handgemeen geen seconde tegen de kerels zou uithouden, drong nauwelijks tot Olivier door. Er was maar één ding dat hem bezielde: Zucconi arresteren! Toen ze een bocht voorbijkwamen, floot hem een kogel rakelings langs zijn schouder en een tweede ketste met een scherpe tik op de rotsen af. Kapitein Fairlof greep hem onmiddellijk bij zijn arm en trok hem terug. Tien of twaalf meter verder had Zucconi zich, vergezeld van Michele, achter een richel verdekt opgesteld. Beiden hielden een pistool in de aanslag.

„Nog één stap en jullie zijn er allebei geweest!" siste Zucconi hen toe, hijgend van de inspanning.

Olivier zou regelrecht op hem afgestormd zijn, als kapitein Fairlof hem hiervan niet had weerhouden.

„Wacht nou even, jongen," zei de officier kalmerend. „Op die manier komen we er niet."

„Aha," hernam Zucconi, om de hoek van de richel loerend, „nou zie ik het pas!" En in zijn gebroken Engels voegde hij er met een grimas aan toe: „Mijn Britse soldaatje is teruggekomen, hè? Dat doet me veel genoegen. Luister eens, tamboertje! We hebben hier twee uitmuntende pistolen. Daar moet je rekening mee houden als je het voorstel overdenkt dat ik je nu ga doen. Zodra je nog een stap doet of om hulp schreeuwt, is je laatste uurtje geslagen. En precies hetzelfde geldt voor dat kleine mannetje daar naast je. Maar als je mij je erewoord als soldaat geeft dat je hier tien minuten blijft wachten om ons de kans te geven via de top te ontsnappen, dan zal ik, de grote Zucconi, je geen haar krenken."

Knarsetandend van woede had kapitein Fairlof dit brutale voorstel aangehoord.

„Jij, lelijke schurk!" riep hij uit. „Waar haal je de brutaliteit vandaan om met mij te durven onderhandelen! Ik heb order gekregen je te arresteren en dus zal ik je arresteren."

Zucconi lachte schamper.

„Mij arresteren! De grote Zucconi!" riep hij uit.

„Wacht maar," antwoordde de kapitein woedend. „We zullen eens zien wie het laatst lacht."

„Nou, tamboertje?" hernam de bendeleider. „Ik heb je een voorstel gedaan. Wat zeg je ervan? Beloof je me dat je hier blijft staan en me niet je collega's achternastuurt?"

„Luister eens, tamboer," antwoordde kapitein Fairlof, zich nu eveneens tot Olivier richtend. „Laten we er eens even over denken."

Olivier vertrouwde zijn oren niet. Was de kapitein voornemens om het met Zucconi op een akkoordje te gooien? De kapitein zag wat voor een bedrukt gezicht de jongen trok en deed een stap achteruit, zodat ze uit het gezicht van de bandieten waren.

„Zorg dat je niet naar boven kijkt," fluisterde de officier hem toe. „Houd ze nog even aan de praat. Ik heb iets gezien waar ze raar van zullen opkijken."

Weer om de hoek van de rotsen glurend ging de kapitein op luide toon voort: „Jammer dat het plannetje mislukt is, Zucconi! Er was anders misschien niks gebeurd, maar die kleine duivel daarginds, die met z'n rattekop, heeft je verraden, man. Je mag in het vervolg wel beter uitkijken."

Terwijl Zucconi en Michele elkaar stomverbaasd aankeken, wierp Olivier tersluiks een blik naar boven. Nu begreep hij wat kapitein Fairlof had bedoeld! Behoedzaam als berggeiten kwamen twee mannen het bergpad afsluipen dat de bandieten nog van de top scheidde. Soldaten in Engelse uniformen! Soldaat Pilchard en vaandrig Boscowen...

Snel keek Olivier weer voor zich. De beide rovers stonden in rad Italiaans tegen elkaar te praten. Tenslotte knikte Zucconi bedachtzaam.

„Als het er zo voorstaat," hernam hij sinister, „zal ik jullie een laatste kans geven. Ik tel tot vijf. In die tussentijd kunnen jullie naar beneden gaan om ons te laten ontsnappen. En anders..." Hij speelde veelbetekenend met zijn pistool. „Dus nu moeten jullie het zelf maar weten."

„Wat dacht je nou? Dat wij de benen zouden nemen voor twee zulke doortrapte rovers als jullie?" gromde de kapitein. „Ga weg, man. Je kunt niet eens tot vijf tellen in het Engels." Hij kruiste uitdagend zijn armen en begon te lachen. Olivier vouwde eveneens zijn armen en kon een glimlach niet onderdrukken.

„Ha!" schreeuwde Zucconi woest. „Kan ik dat niet! Luister dan maar goed, kapiteintje! Luister goed. Je zal het niet navertellen, dat garandeer ik je. Eén..."

Langzaam richtten de bandieten hun pistolen weer op.

„Twee!"

Michele gaf zijn meester een dankbare knipoog en tuurde scherp onder zijn borstelige wenkbrauwen door, terwijl hij aanlegde op kapitein Fairlof.

„Drie!" siste Zucconi.

„Hoor je nou wel, man," wierp de kapitein er brutaalweg tussen. „Er deugt van de uitspraak letterlijk niks."

„Vier!..."

Op hetzelfde ogenblik lieten vaandrig Boscowen en soldaat Pilchard, die de bandieten tot vlak boven hun hoofden waren genaderd, zich pardoes op de beide Sicilianen vallen. Vrijwel tegelijkertijd klonken er twee schoten, die echter geen doel troffen. Ogenblikkelijk snelden kapitein Fairlof en Olivier hun redders te hulp. En voordat er nog twee tellen waren verstreken, stonden Zucconi en Michele netjes met de armen boven hun hoofden met de rug tegen de rotswand.

Wordt vervolgd

„Ik tel tot vijf, in die tussentijd kunnen jullie naar beneden gaan om ons te laten ontsnappen."

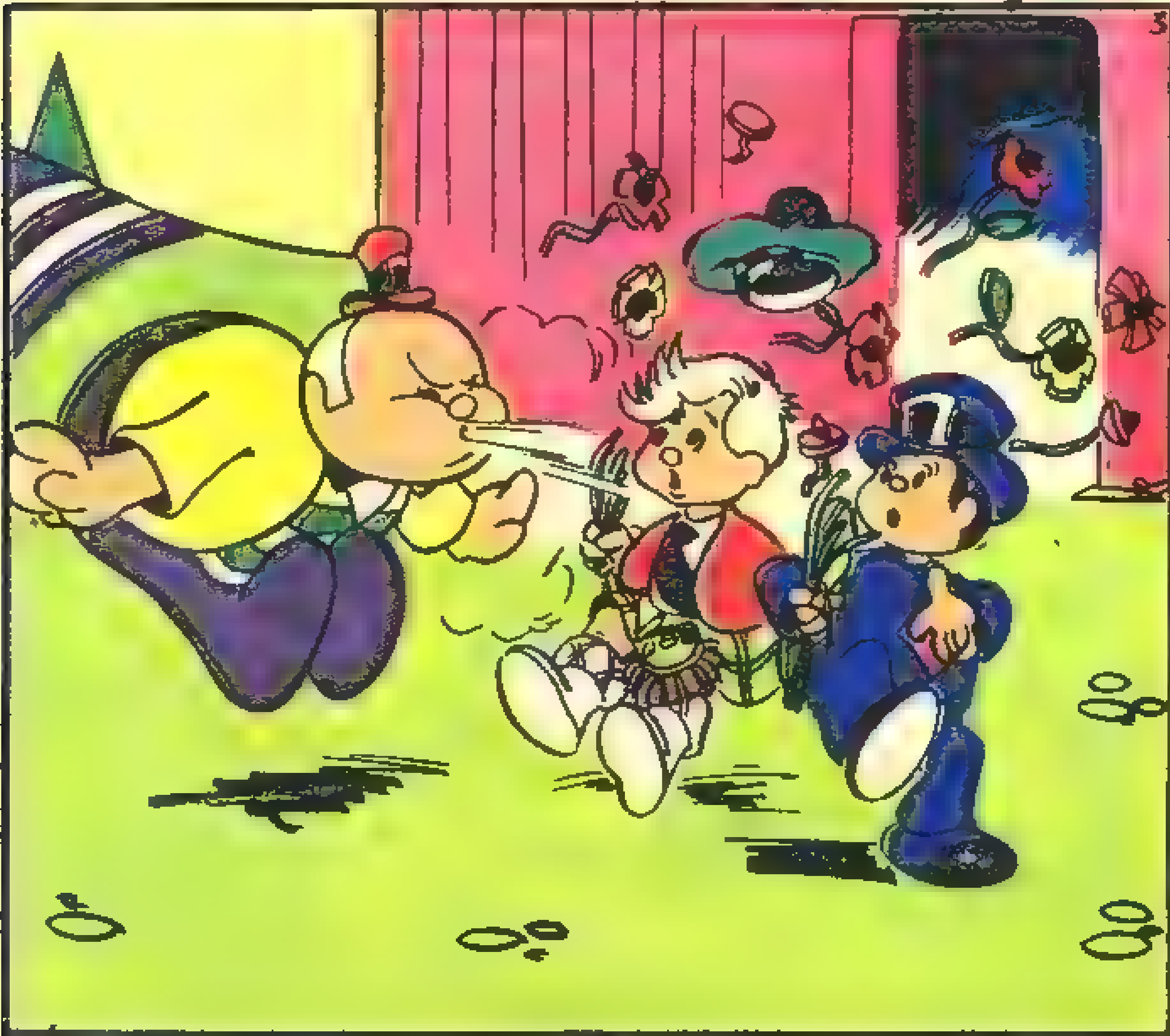
SPELEND

Voor de bloemententoonstelling hadden Wikwak de wekker en Tammie de Schot de mooiste bloemen geplukt die ze maar vinden konden. „Wij winnen vast wel een prijs," zei Wikwak trots, toen ze naar de ingang van de tentoonstelling liepen. Daar stond Bulletje Ballon.

„Wat een mooie bloemen!" zei Bulletje, „mag ik eens ruiken?" „Ruik maar hoe lekker," zei Tammie, die zijn ruiker onder Bulletjes neus hield. Bulletje snoof heel diep, nóg dieper en zwol daardoor helemaal op. De bloemen werden Tammie bijna uit zijn hand gerukt.

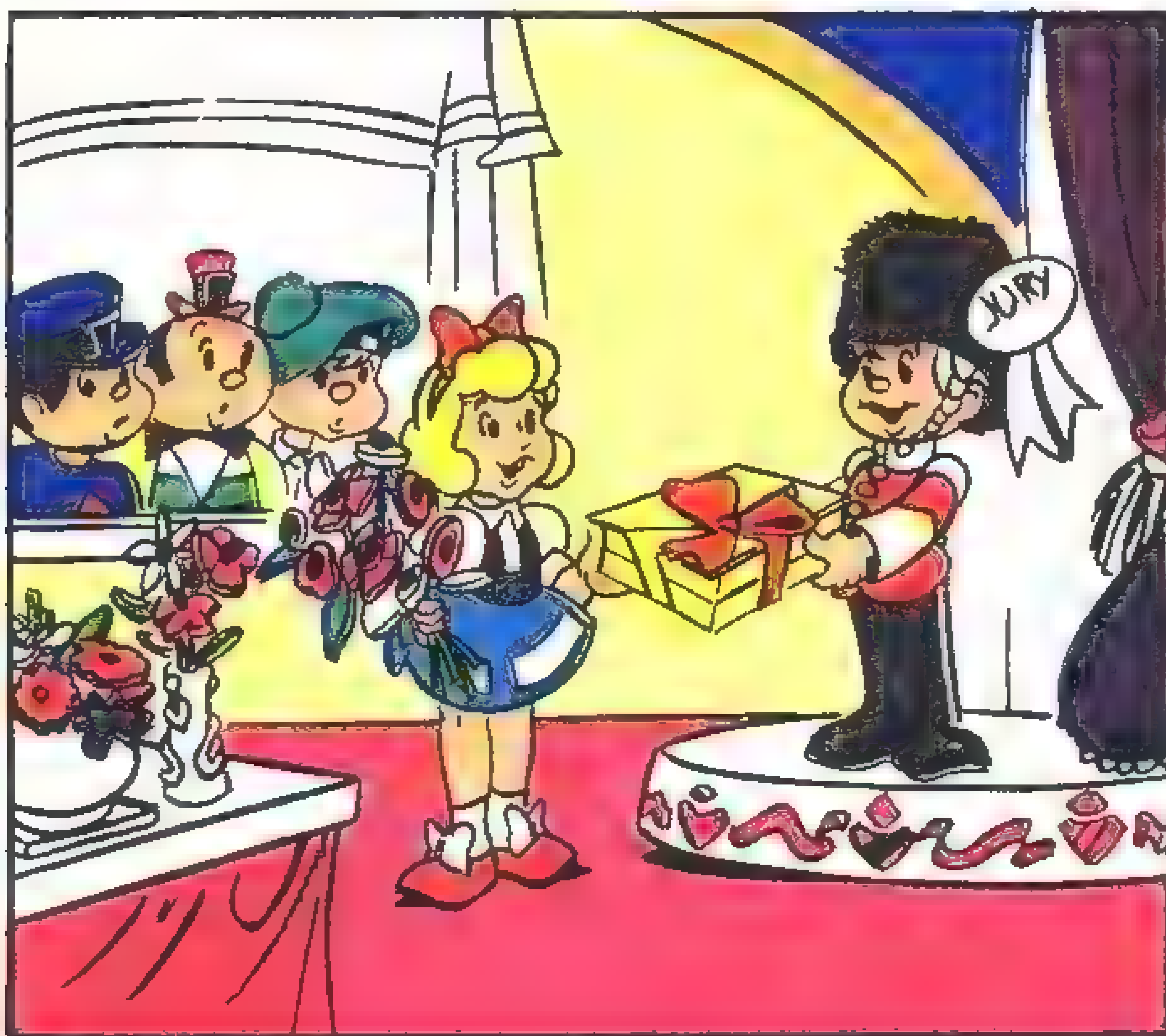
„Heerlijk," zei Bulletje, nog eens diep snuivend. Maar toen gebeurde er iets naars. Bulletje kreeg kriebel in zijn neus van al het stuifmeel uit de bloemen en het volgende ogenblik niesde hij heel hard: HATSJIE! Alle bloemen van Tammie en Wikwak werden weggeblazen.

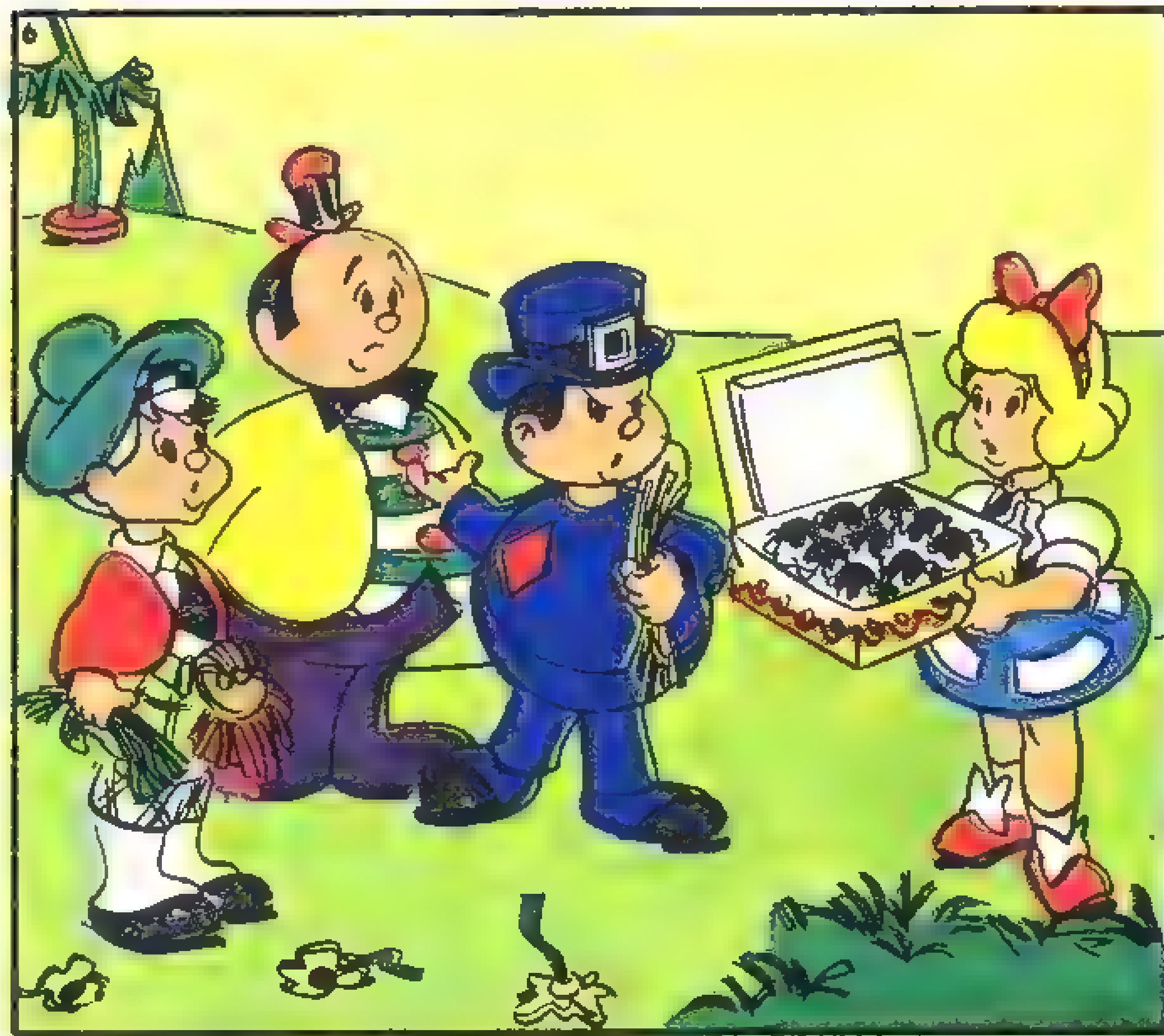
Ze werden niet alleen weggeblazen, ze werden ook geknakt en vernield. Wat keken ze sip! „Jij bent een levensgrote domoor," zei Wikwak boos tegen Bulletje. „Nu kunnen we niet naar de tentoonstelling en winnen door jou nooit een prijs." „Het spijt me zo," zei Bulletje.

SPEELGOED

Maar dat hielp niet; ze konden niets bedenken om de bloemen heel te maken en de steeltjes bij elkaar te zoeken. De blaadjes woeien alle kanten heen. Ze keken teleurgesteld door het raam van de zaal en zagen hoe Tommie de eerste prijs aan Dollie uitreikte.

„Ik vind het oneerlijk," mopperde Tammie. „Wat is oneerlijk?" vroeg Dollie, toen ze met haar doos bonbons buitenkwam. „Bulletjes niezen," zei Wikwak, die nu alles vertelde. „Wacht maar," zei Dollie. „Ik zal je zeggen hoe je een prijs kunt winnen." Ze fleurden weer op.

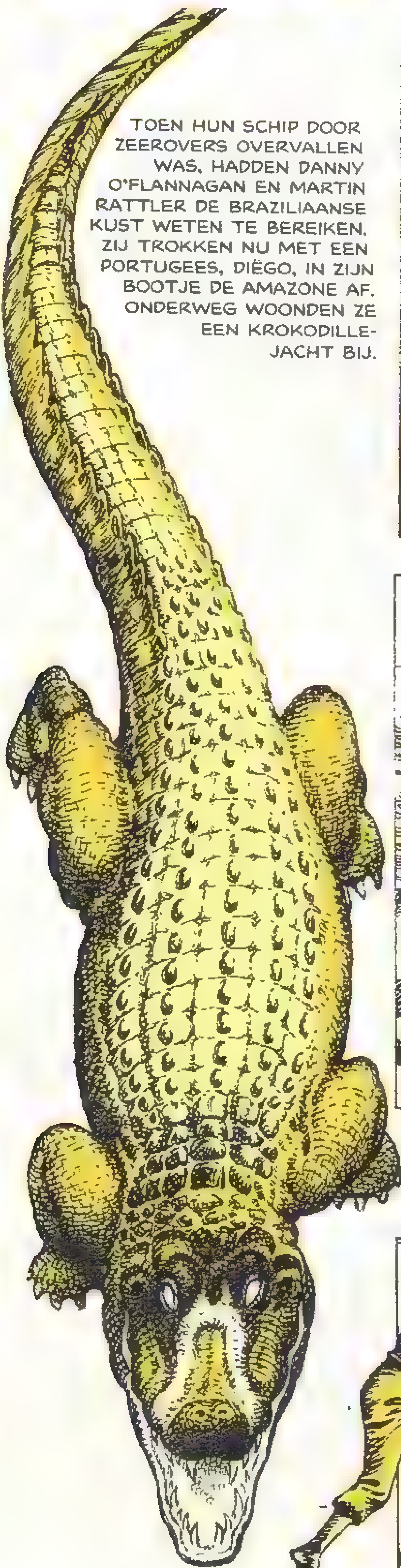

Samen met Tommie ging Dollie aan het werk. Eerst raapte ze alle geknakte bloemen op, terwijl Tommie van de bonbondoos ronde stukjes knipte. Dollie prikte toen de bloemen langs de randen. Het stond snoezig en je kon zo niets zien van de geknakte steeltjes.

„Maar wat doe je ermee?" vroeg Tammie nieuwsgierig. „Het worden grote bloemenborden," lachte Dollie. „En voor het mooiste bord loof ik twee eerste prijzen uit," troostte Tommie. Toen lachten ze weer. Samen deelden ze Dollies bonbons en ze hadden veel plezier.

MARTIN RATTLER TREKT HET OERWOUD IN

DE KROKODILLEJACHT HAD GOEDE BUIT OPGELEVERD, WANT HET VLEES WAS EEN WAARDEVOL VOEDSEL EN HET VET WERD ALS OLIE GEBRUIKT VOOR VERLICHTING.

WEKEN GINGEN VOORBIJ MET DAGELIJKS NIEUWE AVONTUREN, ZODAT HET BIJNA GING LIJKEN ALSOF VERRASSINGEN EN SPANNENDE VOORVALLEN BIJ HUN DAGELIJKSE LEVEN BEHOORDEN. MAAR WAT HUN NU TE WACHTEN STOND, STELDE ALLE VROEGERE AVONTUREN IN DE SCHADUW.

UIT HET BOS WAREN EEN DERTIGTAL WILD UITZIENDE MANNEN TE VOORSCHIJN GEKOMEN. MARTIN EN DANNY HADDEN NOG NOOIT ZO IETS ANGSTAANJAGENDS GEZIEN.

MARTIN, NEEM JIJ DE LASSO; IK HEB MIJN PISTOOL. HET ZIET ER NIET BEST UIT.

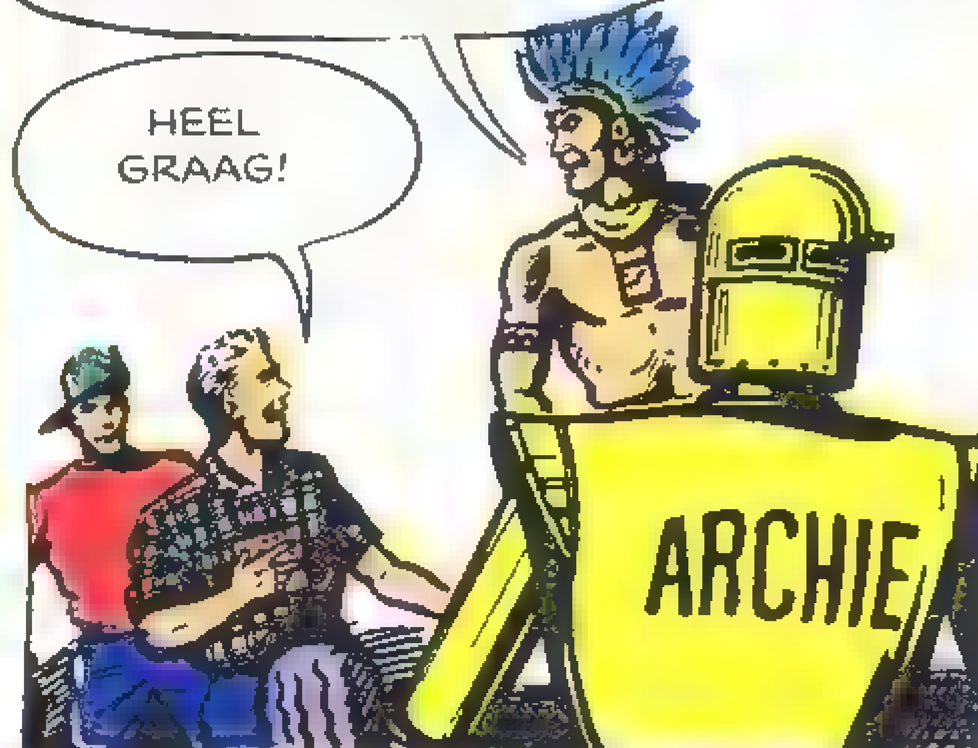
De man van staal

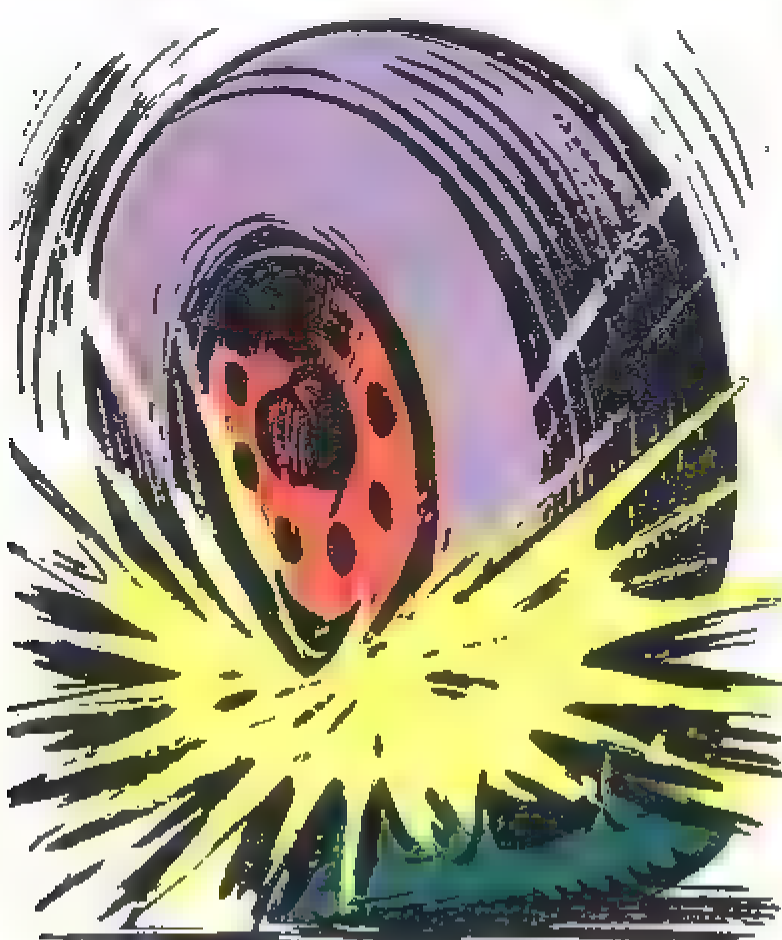

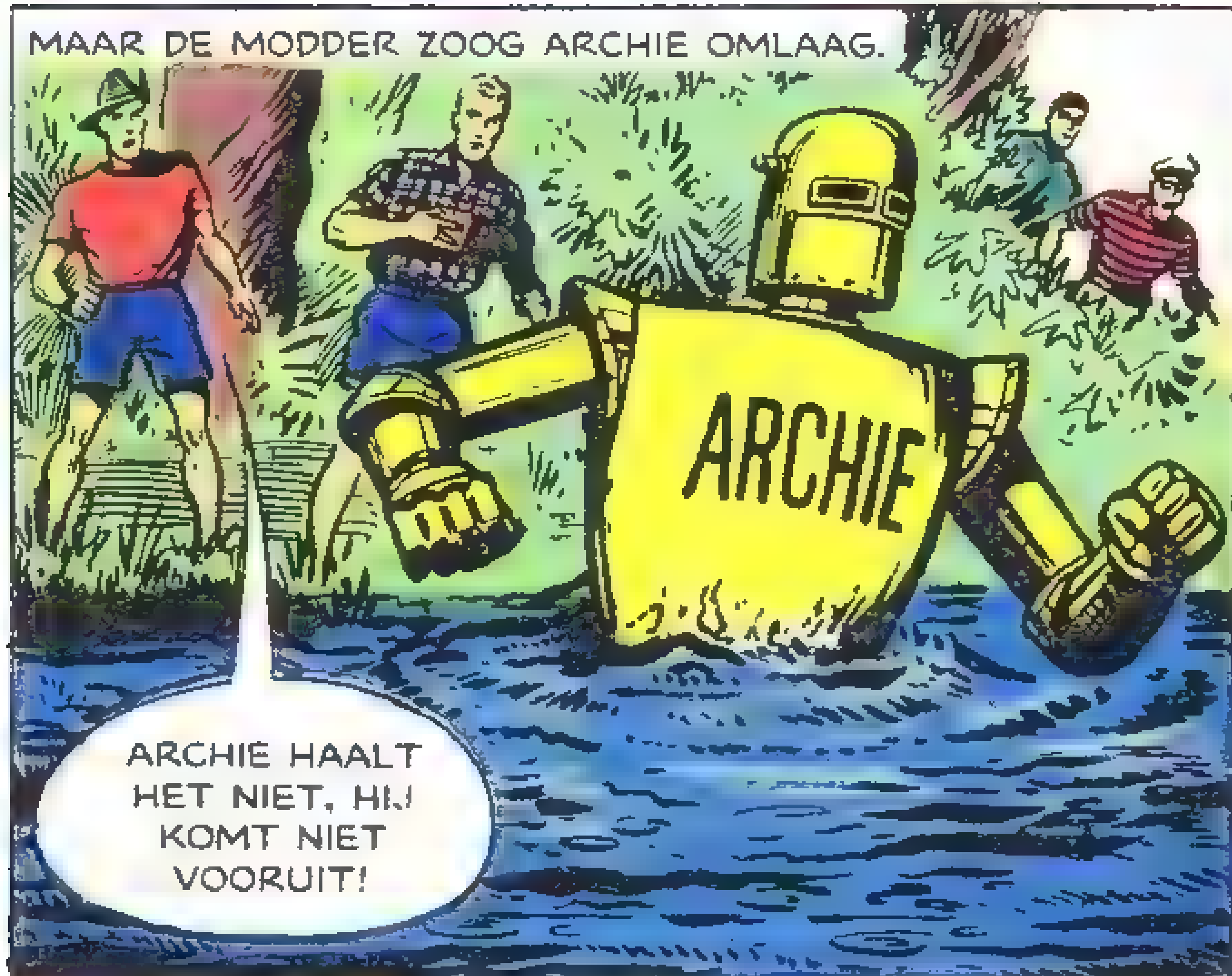

TED KWAM IN ACTIE.
ARCHIE ZAL ER U WEL UITTREKKEN; EEN OGENBLIK GEDULD MAAR...

ZONDER EEN MOMENT TE AARZELEN GING ARCHIE HET MOERAS IN.
MAN VAN STAAL IS NIET BANG; HIJ REDT ONS OPPER-HOOFD WEL!

MAAR DE MODDER ZOOG ARCHIE OMLAAG.
ARCHIE
ARCHIE HAALT HET NIET, HIJ KOMT NIET VOORUIT!

DAGUSTA WAS ER METEEN BIJ...
DAT IS GELUKT! NU KUNNEN WE DE GUNST VAN HET OPPER-HOOFD WINNEN DOOR HEM TE REDDEN.

TOEN ONTDEKTE KEN PAS DE CACTUS.
KIJK, DAAR-DOOR IS DE BAND GESPRONGEN! DAT IS NATUURLIJK OPZET GEWEEST VAN DAGUSTA EN PATCH.

INTUSSEN KWAM DAGUSTA HET OPPERHOOFD TE HULP.
WACHT MAAR, IK HELP U WEL. DIE MAN VAN STAAL IS WAARDELOOS.
ARCHIE

TED KEEK WANHOPIG TOE...
ARCHIE ZIT VAST IN DE MODDER. IK KAN HEM NIETS LATEN DOEN OM HET OPPERHOOFD TE HELPEN. WEER ZO'N LAFFE STREEK VAN DAGUSTA...

Katy knapt het wel op

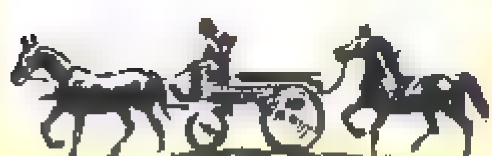

OPGEWEKT KEERDE HET DRIETAL TERUG NAAR DE OLMENHOVE. KATY WAS ERVAN OVERTUIGD DAT MENEER CROWLEY ALLEEN MAAR BEZWAREN HAD GEMAAKT UIT WOEDE, DAT ZIJN NEEF NIET HAD GEWONNEN. WELDRA ZOU DE PRIJS UITBETAALD WORDEN, ZODAT DE SCHULDEN KONDEN WORDEN AFGELOST EN DE OLMENHOVE VOOR HEN BEHOUDEN WAS.

DE HOOFDSTRAAT VAN HET DORP WAS MET SPANDOEKEN VERSIERD, DE MENSEN STONDEN TE WUIVEN EN TE JUICHEN.

WELKOM, KATY JACKSON

LEVE DE WINNARES VAN DE WEDRENNEN

LANG LEVE KATY JACKSON. VROEGER HADDEN WE HET OVER DE WILDE JACKSONS, MAAR DAT IS VOORGOED VOORBIJ!

PRACHTIG GEREDEN, KATY, JE HEBT HET WEL VERDIEND!

LEVE DE JACKSONS EN HUN PAARD!

TOEN STAPTE DE HOEFSMID NAAR VOREN OM EEN REDEVOERING TE HOUDEN.

KATY, IK SPREEK UIT NAAM VAN ONS ALLEN ALS IK ZEG DAT WE TROTS OP JE ZIJN. JE HEBT EEN MOEILIJKE TIJD ACHTER DE RUG, WE ZIJN BLIJ DAT DE TOEKOMST ER WAT ROOSKLEURIGER UIT ZIET.

DANK JE WEL!

DANKBAAR BEANTWOORDDE KATY DE TOESPRAAK.

HARTELIJK DANK. ALLEEN DOOR DUKE HEB IK GEWONNEN; DAT WILLEN WE VANAVOND VIEREN. IK NODIG U ALLEN UIT NAAR DE OLMENHOVE TE KOMEN.

REKEN MAAR DAT WE KOMEN!

ACHTER DE JUICHENDE MENSEN STONDEN CROWLBY EN ZIJN NEEF VERBETEN TOE TE KIJKEN.

ZIET U DAT? UW PROTEST HEEFT NIET VEEL UITGEHAALD, ZE KRIJGT DE PRIJS TOCH!

DIE PRIJS INTERESSEERT ME NIET. MAAR DE BETALING IS UITGESTELD, DAT IS VEEL BELANGRIJKER!

CROWLEYS OGEN GLOMMEN BOOSAARDIG

GA MEE NAAR DE BANK. VOLGENDE WEEK KRIJGEN ZE DE PRIJS PAS EN DAN HEBBEN ZE ER NIETS MEER AAN; WANT IK ZAL WEL ZORGEN DAT ZE BINNEN EEN DAG UIT DE OLMENHOVE WORDEN GEZET.

De blauwe draak van Awir Bashi

DOOR HERMAN MATHESEN

KORTE INHOUD: *De regering van Birma vraagt Arthur Nigg de bloedrobijn van Taj Mahal naar de radja van Bangalore te brengen. Zijn vrouw en zoons, Paw-Min en Albert, gaan met hem mee. Zij zullen de reis per vliegtuig maken, maar zij worden met veel geheimzinnigheid per auto in een havenstad aan boord gebracht van het zeeroversschip Beyt Ammeh van Marmaduke Stenring, die de robijn in handen krijgt. Marmaduke laat hen op het eiland Awir Bashi achter, waar een man, die zich de Blauwe Draak noemt, heer en meester is. Af en toe klinkt er een afschuwelijk gebrul. Frison herkent de Blauwe Draak als Pierre Alcan, een uit de gevangenis ontvluchte moordenaar.*

8

Het geheel zag er rustig en vredig uit. En ook de Blauwe Draak zelf. Toen zijn woede voorbij was, liep hij rustig rond en gaf links en rechts bevelen. Slechts zo nu en dan maande hij zijn mannen met een snauw tot meer spoed aan. Zodra Arthur Nigg op de veranda verscheen, stapte de Blauwe Draak op hem toe. Zijn ogen stonden rustig en hij hield de handen diep in de zakken als een tevreden boer.

„Goedemorgen, mijnheer Nigg. Goed geslapen?"

„Neen," zei Nigg, niet van plan zijn ongenoegen te verbergen.

„Dat spijt me," zei de Draak, „als u mij zegt, waaróm u niet goed geslapen hebt, zal ik onmiddellijk de nodige maatregelen nemen om er verandering in te brengen. Dat mag in de toekomst niet meer gebeuren."

„De toekomst?" herhaalde Nigg. „Ik heb met de toekomst niets te maken. Ik wil hier vandaan en liefst zo spoedig mogelijk."

„Het spijt me," zei de Draak, „dat is het enige dat ik u niet kan toestaan."

„U zegt?"

Geduldig herhaalde de Draak: „Dat is het enige, dat ik u niet kan toestaan."

Hij sprak doodbedaard, hoewel Arthur Nigg voor hem stond in de houding van een boze haan, die op het punt is een andere haan aan te vallen.

„Dat. . . dat is vrijheidsberoving, mijnheer. . . mijnheer. . . Pierre Alcan!"

Als Arthur Nigg hem een klap in zijn gezicht zou hebben gegeven, had de Draak niet meer ontdaan kunnen zijn. Het was alsof er een schok door zijn leden voer. Zijn ogen stonden plotseling keihard, zijn mond was tot een venijnige streep vertrokken. Het duurde enkele seconden voordat hij zich hersteld had. Toen beet hij Nigg toe: „U kent mijn naam? Ik moet toegeven dat ik een ogenblik versteld heb gestaan. Hóé kent u mijn naam? Het doet er niet toe. Het is jammer voor u. U zult er misschien nog spijt van krijgen, dat u de naam genoemd hebt. In ieder geval is het voor mij een reden te meer te zorgen, dat ú noch iemand van uw gezelschap het eiland ooit levend zal verlaten."

Arthur Nigg had al spijt. Hij had zich door zijn drift laten verleiden. Hij was te ver gegaan. De manier waarop Pierre Alcan had gesproken, bewees wel dat hij ditmaal geen grapje maakte.

Plotseling, zonder enige overgang, begon Pierre Alcan te schaterlachen.

„Ik weet precies," zei hij, „wat u nu denkt. U denkt aan de boten die u gisteren aan de steiger hebt zien liggen. Stel u daar niets van voor. Ik raad u aan de gedachte uit uw hoofd te zetten. In uw eigen belang. En in het belang van de mensen die in uw gezelschap zijn. Met die boten zult u het vasteland nooit levend bereiken. Nóóit!"

Met een ruk wendde Arthur Nigg zich af en slenterde heen. Hij voelde zich als een schooljongen, die voor het bord een

slechte beurt gemaakt heeft en nu door de meester spottend naar zijn plaats wordt teruggezonden.

Toen Nigg in de slaapkamer terugkeerde, sliep Frison nog. Ook de kamer waar mevrouw Nigg en miss Alice sliepen, was nog gesloten. Maar bij Albert en Paw-Min stond de deur wagenwijd open. Toen mijnheer Nigg hen riep, kreeg hij geen antwoord. Hij keek om het hoekje en zag dat ze hun bed hadden verlaten. Ze waren er niet meer. De beide jongens, ondernemend als steeds, waren op verkenning uitgegaan. Ze waren een eindje gaan wandelen. Het werd een wandeling, die hun nog lang zou heugen!

X

Ditmaal was het idee van Paw-Min uitgegaan. Hij keek naar buiten en zag mijnheer Nigg op de veranda staan, hij zag de bedienden rondlopen en de Draak, die naar mijnheer Nigg toestapte. Dat bracht hem op het idee eens bij de bijgebouwen een kijkje te gaan nemen. Het was een koud kunstje Albert voor dit plannetje over te halen. Hij wipte uit bed en daar ze allebei aangekleed waren gaan liggen, konden ze meteen naar buiten gaan aan de zijkant van het huis, waar mijnheer Nigg en de Draak hen niet zagen.

Nu zouden ze weten waar dat afgrijselijke gebrul vandaan kwam. Ze moesten het zoeken ergens tussen de bijgebouwen. Er waren een stuk of zes hokken, die op een opengehakte plek in het oerwoud stonden. Evenals het huis waren deze hokken van steen en ze zagen er bijzonder sterk uit. Slechts hier en daar bevond zich heel hoog in de muren een klein venstertje waarachter je dikke tralies kon onderscheiden.

Ongemerkt wisten de jongens de gebouwen te bereiken en ze liepen voort, totdat ze een deur zagen, die openstond en waaruit een vreemde, warme geur hen tegemoet kwam. Albert bleef even stilstaan; de geur kwam hem enigszins bekend voor, maar hij kon zich niet herinneren waar hij hem al eens geroken had. Totdat het hem opeens te binnen schoot: vroeger in Antwerpen in de dierentuin!

En Paw-Min zei: ,,Het ruikt hier naar slangen."

Voorzichtig, voetje voor voetje, waagden ze zich naar binnen, Paw-Min voorop. Hij liep te hard naar de zin van Albert. ,,Pas op," waarschuwde hij, ,,je kúnt niet weten. . ."

Hij herinnerde zich eens gelezen te hebben van een jongen, die door nieuwsgierigheid gedreven zich in een onbewaakt ogenblik in het hok van een wild dier gewaagd had en er lelijk toegetakeld uit was gekomen. Vlakbij klonk een zonderling ratelend geluid. Paw-Min echter stoorde zich niet aan de waarschuwing van Albert.

,,Kom mee," zei hij, ,,doe niet zo flauw." En daar Albert zich niet wilde laten kennen, volgde hij Paw-Min op de hielen. Het hart klopte hem echter in de keel. Wat was het hier donker! Door een heel klein venstertje viel een vaal, groenachtig licht naar binnen, dat aan het geheel iets spookachtigs gaf. De balken langs de zoldering leken reusachtige, uitgestrekte armen. Het was net alsof ze leefden. En toen Albert aandachtiger toekeek. . . ja. . . ze leefden wérkelijk! Ze krioelden! En plotseling gaf hij een schreeuw van schrik en wees naar boven, waar langs de balken zwarte slangen kropen. En toen hij zich omkeerde om te vluchten, overviel hem nog grotere angst, want ook links en rechts, overal zag hij slangen! Hij kon niet zien dat de slangen zich in hokken bevonden, die met grote ruiten waren afgeschermd.

Het was een angstig, maar tegelijk een verbijsterend en boeiend schouwspel. Want ook in de planten, die overal groeiden als in een reusachtige kas, hadden zich slangen genesteld, die met hun kop of staart heen en weer bewogen. Het was een nachtmerrie! De dieren bewogen zich echter langzaam en traag en te oordelen naar de dikke proppen in hun lichaam waren ze pas gevoerd. Langzamerhand begon het tot Albert door te dringen, dat al die slangen hem en Paw-Min niet konden bereiken.

,,Dat is een heel kwaaie," vertelde Paw-Min, op een geelgroene brilslang wijzend. Het dier had zich opgericht en probeerde met zijn gespleten tong door de glaswand heen te boren.

Albert had nu de moed zijn vinger tegen het glas te drukken, waardoor de slang steeds kwader werd en steeds woester heen en weer begon te zwaaien.

,,Vind je hem mooi?" klonk plotseling een stem, vlak achter hem.

Albert draaide zich met een ruk om. De Blauwe Draak stond er!

,,Zo, dus jullie zijn niet bang voor slangen?"

Paw-Min hield zich dapper.

,,Neen, mijnheer."

De Draak glimlachte, vriendelijker dan ze van hem gewend waren. Dat gaf Paw-Min durf.

,,Zijn dit uw vriendjes, waar u gisteren over sprak?"

,,Mijn vriendjes? Neen, die zijn elders. Daar zul je later nog weleens kennis mee maken. Maar als je nu een paar mooie slangen zien wilt, kom maar mee. Ik heb prachtexemplaren."

Hoewel Albert zich niet op zijn gemak voelde, durfde hij niet weigeren. De Blauwe Draak viel toch wel mee, nu ze hem beter leerden kennen. Blijkbaar vond hij het prettig met iemand over zijn liefhebberij te praten. Hij was wel een beetje vreemd, maar niet zo kwaad als ze vermoed hadden.

Reeds liep de Draak met grote stappen voor hen uit. Albert en Paw-Min moesten

Het was een angstig maar tegelijk een verbijsterend en boeiend schouwspel.

bijna rennen om hem bij te houden. Bij de volgende loods stond hij stil en duwde een deur open. Ook daar hing een groenachtig schemerlicht, zodat de jongens, die pas uit de zon kwamen, de eerste seconden niet veel konden zien. Maar toen ze aan het schemerlicht gewend waren, weken ze ontsteld achteruit. Want hier waren de slangen niet achter glas geborgen, maar ze kropen vrijuit in de ruimte rond. Het deed denken aan een bak vol met reusachtige palingen.

,,Kom maar binnen," drong de Draak aan. ,,Ze zijn ongevaarlijk. Ze zullen je heus geen kwaad doen. Kijk maar." Hij floot een deuntje tussen de tanden en terstond kroop een van de slangen langs zijn gekropen. ,,Fluit maar eens," zei hij, ,,dan zul je zien. . ."

Verder kwam hij niet, want op dit ogenblik werd Albert door een ontzettende angst bevangen. Hij rukte zich los van de plaats waar hij stond, greep Paw-Min bij de arm en sleurde hem met zich mee. Hij wist nauwelijks meer waar hij ging, met het gevolg, dat hij zich in een doorgang vergiste. En toen gaf hij een kreet, die door merg en been ging, want hij stond midden in een ruimte vol krokodillen. De dieren lagen onbeweeglijk en zelfs toen Albert over een van de beesten struikelde, zodat hij languit naast een andere krokodil terechtkwam, was er nauwelijks enige beweging in het mónster merkbaar.

dik glas was afgesloten. Met een bonk kwam hij tegen de dikke ruit terecht. Zijn hoofd duizelde ervan, maar hij voelde de pijn nauwelijks, zozeer had de angst hem gegrepen.

,,Paw," gilde hij. ,,Paw. . . waar bén je?!. . ."

Maar Albert luisterde niet meer. Hij kroop overeind en rende voort. . .

benen omhoog, vervolgens over zijn schouder heen en bleef als een sjaal om zijn hals hangen. Daarna kronkelde de staart zich om zijn arm heen. ,,Zie je wel," grijnsde de Draak, ,,het zijn goeie jongens! Goeie jongens!"

Goeie jongens, jawel, de Draak had mooi praten, maar de jongens wensten niets liever dan uit deze zonderlinge slangenkuil weg te komen. De Draak wees op een slang, die dicht naar Albert toe was

Achter zich hoorde Albert de luide lach van de Draak. ,,Je boft, jongmens," riep hij bulderend van het lachen uit, ,,je boft, dat ze pas hebben gegeten. Anders had jij voor ontbijt gediend. . ."

Maar Albert luisterde niet meer. Hij kroop overeind en rende voort, draaiend en opspringend om andere krokodillen te vermijden. Hij rende naar een opening, waar het zonlicht binnenviel. Hij zag echter in de haast niet dat de opening door

Huilend, gillend van angst zocht Albert zijn weg terug in de richting, waar de Draak hem riep en waar ook Paw-Min angstig stond te wenken. Een ogenblik wankelde hij en dacht hij dat hij flauw zou vallen. Hij beet zich op de lippen dat het bloed eruit sprong. En toen had hij de Blauwe Draak bereikt. Hij liep hem recht in zijn armen, de Draak ving hem en tilde hem op. Toen Albert hem aankeek, zag hij een vreemde aandoening in zijn ogen.

,,Jongen!. . .'' zei de Draak alleen. ,,Sukkel!'' Maar in dat woord klonk een zekere hartelijkheid door, een gevoel dat je bij hem nooit zou zoeken. De Draak wilde Albert neerzetten, maar de jongen voelde zijn knieën knikken. Na de angst die hij had doorgemaakt, kon hij niet meer staan. De Draak nam hem op en droeg hem naar zijn moeder.

Bij Eliza gekomen legde de Draak de jongen op de grond.

,,Het is niets,'' zei hij. ,,Het gaat wel over.''

Meteen liep hij heen en ging weer naar de loodsen.

,,In vredesnaam, jongen,'' riep mevrouw Nigg, ,,wat zie je er uit! Vertel me wat er gebeurd is!''

Maar Albert kon niet vertellen. Zijn keel zat als dichtgeschroefd en als een kleine jongen begon hij te huilen. Het was Paw-Min die mevrouw Nigg vertellen moest, wat er gebeurd was.

Intussen hadden mijnheer Nigg en mijnheer Frison, die zich aan de andere kant van het huis bevonden en dus niet wisten, wat zich had afgespeeld, hooglopende ruzie.

Mijnheer Frison stond wijdbeens met de handen diep in de zakken van zijn broek. Mijnheer Nigg zat er verslagen bij op een der treden van de veranda. Hij zat diep voorovergebogen en knikte van ja alsof hij te kennen wilde geven, dat mijnheer Frison gelijk had, toen hij hem voor stommeling schold.

,,Een stommeling, dát ben je,'' riep Frison, ,,een uilskuiken. Je hebt onze grootste troef uit handen gegeven.''

En mijnheer Nigg knikte maar van ja. Want hij moest toegeven, dat mijnheer Frison gelijk had. Hij had niet moeten laten merken, dat ze de ware naam van de Blauwe Draak wisten.

,,Nu zal de kerel al het mogelijke doen om te zorgen dat we nooit meer de beschaafde wereld bereiken,'' zei Frison.

Hier werd het gesprek onderbroken door Eliza Nigg, die opgewonden naar hen toekwam en vertelde wat Albert was overkomen.

,,De apen!'' snauwde Arthur. ,,Hoe komen ze erbij hun neus in de zaken van die kerel te steken!''

Eliza lachte zenuwachtig.

,,Dat zullen ze van geen vreemde hebben. Bovendien, het voorbeeld! Jullie, als journalisten, wat doen jullie anders? Het zit de jongen in het bloed.''

,,Ze moeten voorzichtiger zijn,'' vond Nigg. ,,Niemand van ons weet wat we aan de man hebben. Tenslotte is hij een ter dood veroordeelde misdadiger!''

,,Juist,'' bevestigde Frison, ,,en als bekend wordt waar hij zich bevindt, zal Frankrijk zijn uitlevering vragen. Denk je, dat hij het daarop zal laten aankomen? En daar hij nu weet, dat we op de hoogte zijn van zijn naam, moet hij ervoor zorgen, dat we nooit de gelegenheid zullen krijgen om hem te verraden.''

Frison zei dit laatste op zó sombere toon dat Eliza ervan huiverde.

,,En toch,'' zei ze na een ogenblik te hebben nagedacht, ,,toch geloof ik niet dat hij bepaald slecht is. Als je hem daarstraks gezien had, zoals hij met Albert kwam aandragen! Ik herkende de Blauwe Draak niet meer! Wil ik jullie eens iets zeggen: ik geloof dat hij gekweld wordt door een geheim verdriet. Hij heeft iets in zijn leven ondervonden, iets heel ergs, iets dat hem diep ongelukkig maakt. En daarom doet hij van die rare dingen. We moeten liever proberen. . .''

Hier viel Frison haar in de rede.

,,Onzin,'' snauwde hij, ,,Pierre Alcan is ter dood veroordeeld. Hij heeft tot het laatste ogenblik volgehouden, dat hij onschuldig is. Maar wat zégt dat? Dat doen ze immers allemaal! Ik heb op dat punt ondervinding opgedaan. Hij zou al lang dood zijn, als hij niet aan zijn bewakers had kunnen ontkomen.''

,,Ik weet wat,'' riep Arthur Nigg plotseling uit. ,,We zouden hem plechtig kunnen beloven zijn naam en verblijfplaats nooit te verraden. Misschien dat hij ons dan wil laten vertrekken.''

Frison lachte spottend.

,,Denk je dat hij zo gek zal zijn ons te vertrouwen? Mijn beste Nigg, een man als Pierre Alcan, schuldig of onschuldig, heeft het vertrouwen in de mensen verloren. We moeten zelf middelen zoeken om hier vandaan te komen. En dat moet in het geheim gebeuren.''

En dit was het einde van het gesprek. Want plotseling was het of de hel was losgebroken. Een hartverscheurend gehuil, een donderend gebrul daverde door de ruimte, vergezeld van het gerammel van ijzeren kettingen. Mannen renden heen en weer en op het dak van een der loodsen begon een sirene te loeien. . .

XI

,,Wat is er gebeurd? Wat is er?!'' vroeg Eliza. De vraag was gericht tot Pierre Alcan, die doodsbleek en ten prooi aan de grootste ontsteltenis langs haar heen rende. Hij hoorde haar vraag niet. Hij zag haar niet eens staan. Alsof alle boze geesten op zijn hielen zaten, rende hij in de richting waar het gebrul vandaan kwam. Frison zag dat hij een zweep in de hand hield.

,,Gekke boel hier,'' zei hij, maar de anderen luisterden niet naar deze nuchtere opmerking.

,,Zou er brand zijn?'' dacht Arthur Nigg hardop.

,,Daar heb je geen zweep voor nodig,'' vond Frison.

Enige ogenblikken bleven ze gespannen naar het tumult en het gedraaf om hen heen staan kijken. Arthur Nigg trommelde met de vingers op de houten rand van het hek, dat de veranda omgaf.

Nu waren ze allemaal, Pierre Alcan en al het personeel, achter de bijgebouwen verdwenen. Zelfs de bewakers waren nergens meer te zien. Er was niemand dan Moena, die schuchter tegen de muur bleef staan, alsof ze de deur naast de keuken niet durfde verlaten.

Wordt vervolgd

De Draak nam hem op en droeg hem naar zijn moeder.

BILLIE TURF

Het slimste studentje ter wereld

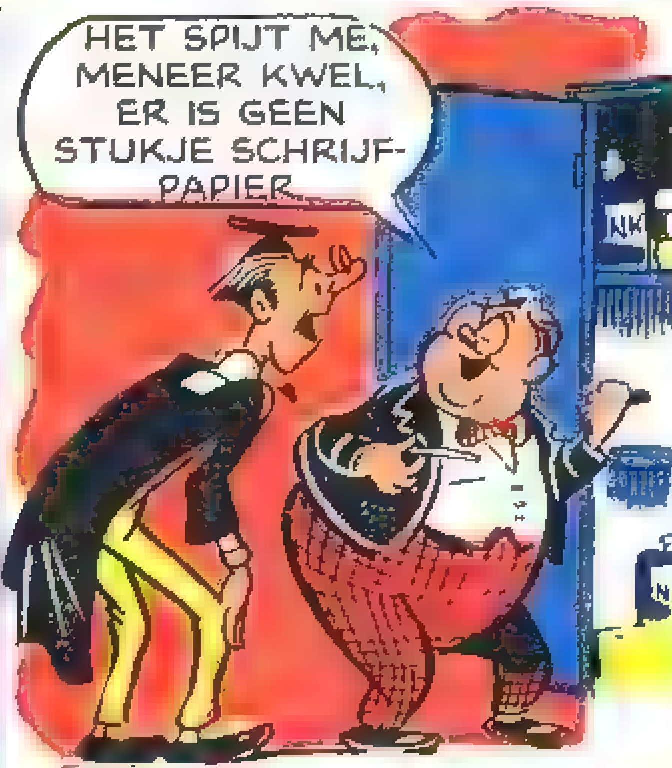

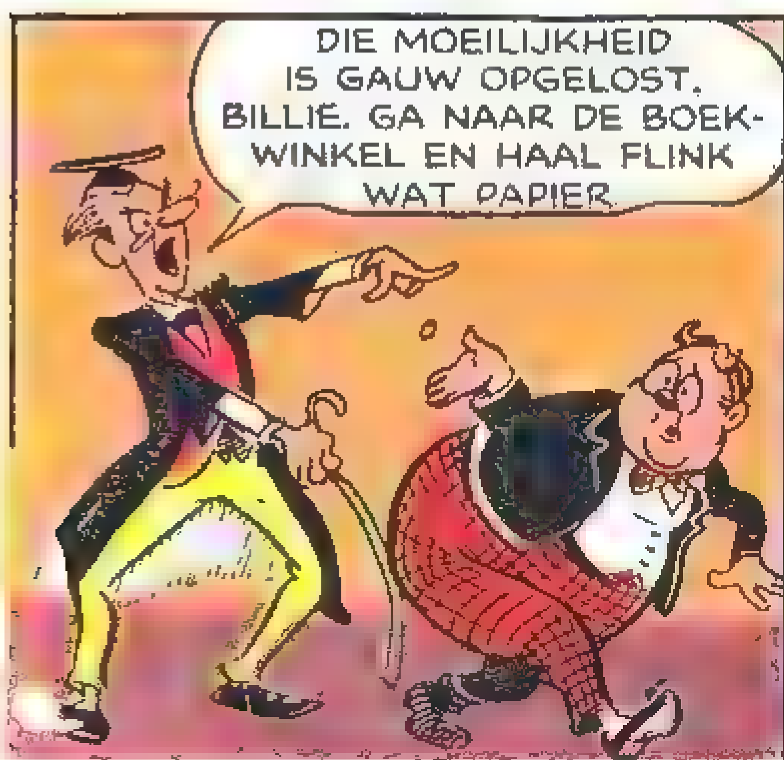

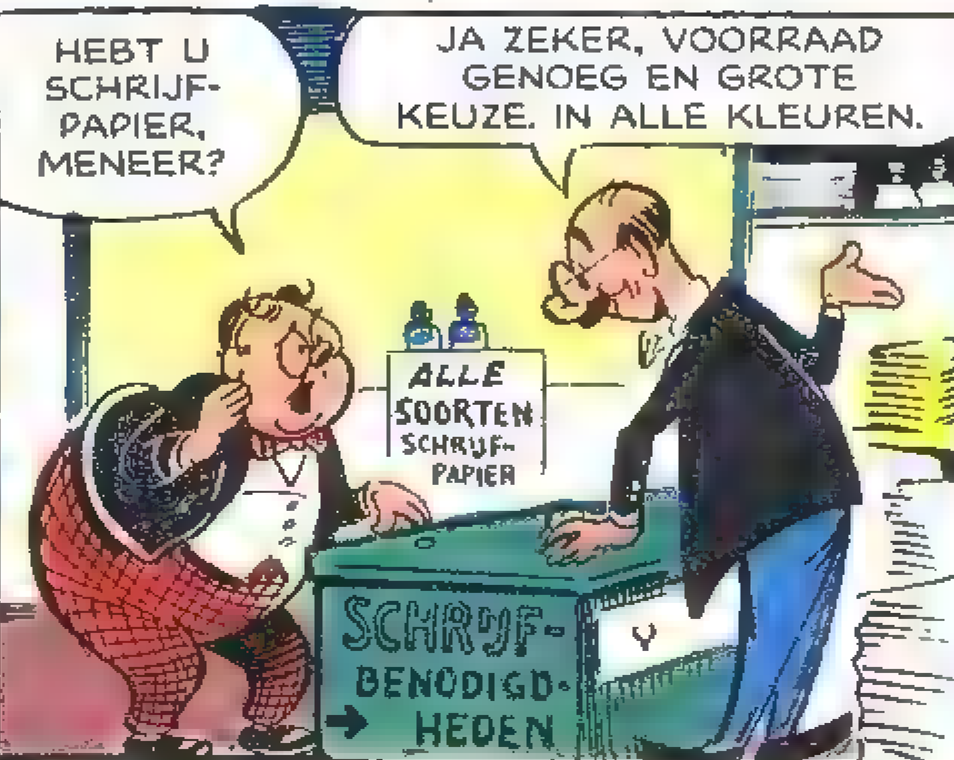

De haai als brievenbesteller

Vreemde dingen kunnen gebeuren, wanneer brieven aan de zee worden toevertrouwd. Een van de raarste is wel het geval van de advocaat uit Boston, op wie het overlijden van een zijner rijkste cliënten een wel zeer eigenaardige uitwerking had.

De advocaat was belast met de uitvoering van de laatste wilsbeschikking — een kwestie van dertig miljoen dollar! Hij kreeg het rare plan om het testament in een fles te stoppen, nam passage op een schip naar Europa en gooide het kostbare document over boord. Maar hij kreeg al heel gauw spijt van zijn malle inval en loofde vijfentwintigduizend dollar uit voor het terugbezorgen van het gewichtige papiertje. Het werd inderdaad gevonden, maar pas na drie jaar, hetgeen niet zo vreemd is, aangezien de fles was opgeslokt door een haai, die later gevangen werd en als heilig dier werd vereerd door een volksstam in de verre binnenlanden van Brazilië. De haai had voor postbode gespeeld. . .

Een blijde ondervinding moet het zijn, wanneer de in nood verkerende zeeman later zijn eigen flessepost onder ogen krijgt. In 1925 kon majoor David Lincoln in de Golf van Biskaje ontkomen van de *Kent*, die in brand gevlogen was. Redding scheen uitgesloten, toen hij een briefje voor een fles gereedmaakte „Schip brandt in de Golf van Biskaje. Wij zijn reddeloos verloren. De vlammen omringen ons. Aanstonds is alles voorbij."

Een ander schip kon echter bijtijds de schepelingen redden. De meesten van hen hadden zelfs geen ernstige brandwonden opgelopen en niet één opvarende verloor het leven.

Anderhalf jaar later vond een zwemmer bij een van de Bahama-eilanden de fles met het briefje. De vinder was David Lincoln zelf!

David Lincoln las zijn eigen afscheidsbrief van het leven.

De halve tovenaar

Als een jonge tovenaar nog niet helemaal volleerd is, kunnen er zeer vreemde dingen gebeuren...

In de jaren, toen Haroen-al-Raschid kalief van Bagdad was en Bagdad de mooiste stad ter wereld werd genoemd, leefde er een jongen, Ali genaamd. Hij woonde in het huis van zijn oom in een vissersdorp aan het strand van de Rode Zee.

Ali's oom was visser, maar in tegenstelling met de meeste vissers uit die tijd was hij in heel goeden doen. Zijn huis was het grootste in het dorp en het was het best verzorgd. Ali's oom droeg kleren die rijker en mooier waren dan die van de andere dorpelingen. Zijn vingers glinsterden door de vele ringen en hij gaf vaak grote feesten, die beroemd waren door heel het land.

Hij was niet altijd rijk geweest. Vroeger had hij zelfs moeten bedelen en liep hij altijd in vodden. Maar hij had op zekere dag veel geluk gehad. Dat zei hij tenminste en zijn buren geloofden hem.

Op een dag, toen hij op zee aan het vissen was, was er een grote gouden vis in zijn boot gesprongen. Zijn boot was bijna omgeslagen. Deze vis (en niemand was verbaasd over het verhaal, want in die dagen gebeurden nog wel vreemder dingen) had Ali's oom in het zuiverste Arabisch aangesproken en hem gesmeekt teruggeworpen te worden in de zee. En toen de visser aarzelde, omdat hij bedacht hoe men overal in het land over hem zou praten, daar hij zo'n enorme vis had gevangen, had de vis hem iets beloofd.

De vis beloofde hem de geheime bergplaats van een grote schat te onthullen. Dus, omdat hij een vriendelijk man was — dat zei hij tenminste — en omdat hij geen hekel had aan rijkdom, wat je hem niet kwalijk kon nemen, stemde Ali's oom toe. De vis vertelde hem waar de schat verborgen lag en werd weer veilig in zee gegooid, terwijl Ali's oom haastig terugkeerde naar de kust

En inderdaad, de vis had de waarheid gesproken. Ali's oom vond een grote kist vol goud en zilver en sinds die dag was hij de rijkste man van het dorp.

Dat vertelde hij en bijna alle inwoners van het dorp geloofden hem. Slechts een paar wisten dat Achmed de Gelukkige, zo werd hij genoemd, een van de grootste leugenaars in Arabië was en niet tot de braafste mensen behoorde... Want terwijl hij overdag ging vissen naar vis, visten Achmed en zijn bende 's nachts naar geld. De feesten, de kleren en het mooie huis werden niet betaald met het geld dat hij verdiende met vissen, maar met het geld dat hij in handen kreeg wanneer hij karavanen beroofde.

Ali wist niets van dit alles, want Achmed liet hem overdag zo hard werken, dat de jongen zodra het donker werd, in slaap viel. Hij kreeg niets van de rijkdommen van zijn oom, voor hem waren er geen zijden kleren en was er geen lekker eten. Hij moest het doen met de restjes. Van de morgen tot de avond werkte hij als een slaaf, van de avond tot de ochtend sliep hij in een hoekje van de stal.

Soms droomde hij, de ene keer van mooie kleren, de andere keer van spelen met vriendjes op straat, en een enkele maal gebeurde het, dat hij droomde dat hij een rijke prins was die in een paleis in Bagdad woonde. Hij was de vriend van de kalief. Op zekere dag kwam er een bedelaar aan de deur, die smeekte om brood. Het was oom Achmed. En in zijn droom begroette Ali zijn oom hartelijk en gaf hem te eten en te drinken.

Maar als hij wakker werd, was oom Achmed er ook... niet arm, maar rijk en streng, en hij liet hem de hele dag hard werken.

Eén dag in de week mocht Ali met de vissers mee. Ook dan moest hij hard werken. Want Achmed, als de rijkste man in het dorp, had de grootste netten, waarin de grootste vissen werden gevangen, en om deze netten binnen te halen moesten de vissers zich zo inspannen, dat ze er bijna bij neervielen.

Maar toch was Ali dan gelukkig. De golven dansten, de wind blies in de zeilen en de blauwe lucht lachte hem toe. Dan koesterde Ali ergens diep in zijn hart een kleine hoop. Hij hoopte namelijk op zekere dag iets tussen de zilveren vissen te vinden.

Al heel lang had hij verhalen gehoord over vissers die in hun netten met goud versierde flessen vonden, waarvan de stop verzegeld was. Haalde je hem eraf, dan verscheen er eerst een sliert rook en daarna een enorme djinn, een van die

geheimzinnige geesten, die vroeger door koning Suleiman waren opgesloten in de flessen en die nu iedere wens vervulden van hun bevrijders.

Waarom zou hij niet eens zo'n fles met een djinn vinden? Er moesten duizenden van deze flessen op de zeebodem rusten.

En iedere keer als de netten boven water kwamen, zocht Ali tussen het zilver naar een stukje goud. Maar altijd tevergeefs. Tot op een dag. . .

Het goud schitterde hem tegen!

Met een haastig gebaar bukte Ali zich. Zonder dat de vissers het merkten, greep hij de buit. Hij bekeek de fles en fronste zijn wenkbrauwen. De fles zag er heel anders uit dan hij had verwacht. Hij was klein en lelijk. Daar kon nooit zo'n enorme djinn in opgesloten zitten. Hij stopte hem toch maar onder zijn blouse. De zee had hem een geschenk gegeven en het zou niet dankbaar zijn om het cadeau te weigeren.

Die nacht, alleen in zijn hoek van de stal, onderzocht Ali de fles nog eens goed bij kaarslicht. Hij zag er toch wel geheimzinnig uit. Hij schrok, toen een beest in de stal zich bewoog. . . Met trillende handen haalde hij de dop van de fles. Ademloos keek hij toe, maar er gebeurde niets.

Ali lachte een beetje beschaamd. Hoe had hij kunnen denken dat uit zo'n lelijke fles iets van waarde zou komen. Maar goed, misschien kon hij de fles zelf nog eens gebruiken. . .

Juist wilde hij zijn kaars uitblazen, toen hij verbaasd met zijn ogen knipperde. Hij had toch nog niet geslapen? Uit de fles kwam een heel dun sliertje rook. De rook maakte bochten en krullen en tenslotte hing er een grote wolk in de stal.

Met grote ogen keek Ali naar boven, want daar verscheen, volgens de verhalen op de markt, altijd het hoofd van de djinn, met zijn tulband, grote boze ogen en zijn enorme mond met de slagtanden. Ali was doodsbang, maar hij onderdrukte zijn angst. Hij was per slot van rekening de meester van de djinn, want hij had hem bevrijd.

Maar de tijd ging voorbij en geen hoofd verscheen. De rook verdween en daarmee Ali's hoop. Hij keek nog eens naar de fles en op hetzelfde ogenblik stonden zijn haren overeind. De fles was toch bewoond geweest. Een heel kleine djinni, ongeveer twintig centimeter groot, keek hem aan. Op zijn hoofd had hij een tulband en in zijn mond twee slagtanden, maar zijn ogen waren vriendelijk.

,,Ik vermoed dat je iets anders verwachtte," zei hij met zachte stem.

,,Ben jij een djinni?" vroeg Ali verbaasd.

,,Ja," knikte de kleine bezoeker. ,,Dat ben ik. Ik heet Mardak. Ik ben vroeger gevangen door koning Suleiman, opgesloten in de fles en in zee gegooid. Nu ben ik de dienaar van hem, die mij bevrijdt."

,,Kan je iedere wens vervullen?" vroeg Ali.

De djinn krabde op zijn hoofd. ,,Dat is mijn beroep, maar ik heb me nooit goed kunnen oefenen. Ik werd gevangen, toen ik nog heel jong was. Maar ik zal het proberen."

Ali dacht diep na. ,,Ik heb een wens," riep hij toen. ,,Ik wil gekleed worden in zijden kleren, net als een prins."

,,Kleren dus," herhaalde Mardak. ,,Nu, daar gaat ie." Hij stak zijn armen bevelend de lucht in en sloot zijn ogen heel stevig. Het duurde een hele tijd en ze begonnen allebei al bang te worden dat er niets zou gebeuren, toen Ali de zachte zijde om zijn schouders voelde. Hij keek naar beneden, wilde juist een kreet van blijdschap slaken, maar uitte een schreeuw van afschuw.

Van zijn hals tot zijn buik droeg hij kleren, die een prins jaloers zouden maken, maar verder naar beneden zag hij nog dezelfde vodden als eerst.

De djinni beet op zijn lippen en keek verbaasd.

,,Hoe kan dat nou?" vroeg hij.

,,Ik denk dat jij mij het beter kan uitleggen," antwoordde Ali bits. ,,Waar is de rest van mijn kleren?"

,,Ik zou het weleens willen weten. Ik heb de hele spreuk opgezegd, die mijn vader mij heeft geleerd. Laten we eens een paar schoenen wensen."

Ali keek naar zijn voeten. Plotseling was een ervan gestoken in een gouden schoen. De andere voet bleef bloot. Mardak schudde zijn hoofd.

,,Ik sta paf," zei hij. ,,Ik denk dat het komt omdat ik in een halve-litersfles heb gezeten. Ik kan waarschijnlijk alle wensen maar half vervullen." Een grote traan welde op in zijn ogen. ,,Je kunt mij net zo goed weer in de fles stoppen en in zee gooien. Wat heeft iemand nu aan een halve djinni?"

Het klonk heel zielig.

,,Wacht eens even," riep Ali uit. ,,Ik weet een heel eenvoudige oplossing." De djinni keek hem hoopvol aan. ,,Ik kan natuurlijk twee pakken van zijde wensen."

,,Wat ben jij toch knap." Mardak straalde. ,,Ik ben jaloers op je slimheid. Als ik probeer twee pakken te krijgen, komt er in ieder geval één." Hij sloot zijn ogen weer, stak zijn armen in de lucht en ja, hoor. . . even later zat Ali van top tot teen in een schitterend kostuum. Op zijn hoofd had hij een grote tulband met een prachtige diamant.

„Je hebt gelijk gehad," riep Mardak en Ali straalde.

„Als ik nu nog een spiegel had, eh. . . ik bedoel twee spiegels," zei hij.

„Twee spiegels," riep Mardak, en één spiegel verscheen. Ali bekeek zichzelf.

„Vier schoenen," beval hij en de djinni toverde er twee aan Ali's voeten. Hij klapte van vreugde in zijn handen. „Wat vind ik het leuk." Mardak was opgetogen. „Ik hoop dat je het allemaal mooi vindt."

Ali vond het erg mooi. Maar over zijn geluk gleed plotseling een donkere wolk. Spoedig zou het dag worden en zou oom Achmed weer verschijnen. Het zou beter zijn, dat zij heel ver weg waren voordat de zon opkwam.

Ali dacht na. Hij, de trotse bezitter van een djinni, ook al was het er maar een van halve kracht, zag de weg open naar een nieuw leven, dat zich zou afspelen in Bagdad. Dus: „Breng mij naar Bagdad," beval hij.

Het suisde in zijn oren en hij voelde, dat hij draaide, opvloog, heen en weer geslingerd werd en steeg en steeg en steeg, zo snel dat hij niet eens adem kon halen of slikken. Toen merkte hij, dat hij viel, lager en lager. . . totdat hij met een lichte bons op de grond terechtkwam. Zijn hoofd tolde, maar eindelijk kon hij weer overeind komen. Om zich heen zag hij een enorme vlakte van zand, die glinsterde in het heldere maanlicht. De woestijn.

„Lieve help," klonk een stem naast hem. „We zijn iets vergeten."

„Wat zijn we vergeten?" vroeg Ali, die nog steeds duizelig was.

„Dat onze wensen maar voor de helft vervuld worden," antwoordde de kleine djinni. „We zijn nu halverwege Bagdad."

„Dan moeten we gaan rekenen," zei Ali en hij dacht na.

De djinni zuchtte. „Daar ben ik helemaal niet goed in," zei hij klagend, maar Ali luisterde niet.

Hij vond het erg moeilijk, het warrelde hem voor de ogen. De djinni keek naar de maan en zuchtte.

„Ik weet wat," riep Ali. „Ik wil dat ik net zover van Bagdad kom aan de andere kant van de stad als ik nu aan deze kant ben." En weer begon de reis totdat. . . bom! Daar zaten ze weer. Maar nog steeds niet in Bagdad, rondom hen lag nog de woestijn.

„Wat ben ik toch een slechte djinni," zei Mardak bedroefd. „Ik doe alles fout." En hij begon te huilen.

„Dat moet je niet denken," troostte Ali hem. „Ik doe mijn wensen verkeerd. We zijn nu natuurlijk half zover van Bagdad aan deze kant als eerst aan de andere kant. . . Eh. . . ik bedoel. . ." Hij schudde zijn hoofd, hij kon het niet meer begrijpen.

„Als we zo doorgaan, zijn we morgenochtend om negen uur pas in Bagdad," zei de djinni zachtjes.

„Het lijkt mij dan beter de reis gewoon voort te zetten," zei Ali. „Ik word zo duizelig van dat vliegen. Ik wil een kameel."

Mardak hief zijn hand op en vier kamelepoten verschenen. De rest van het dier was afwezig.

„Hè, nu ben ik het weer vergeten," zuchtte Mardak. „Je wilt natuurlijk twee kamelen." Hij knipoogde naar Ali, die knikte. Een complete kameel verscheen, snuivend en stampend.

„Wat doen we nu hiermee?" vroeg Ali aan Mardak, en hij wees naar de vier losse poten, die naast hem stonden.

„Misschien kan ik ze laten verdwijnen," antwoordde Mardak aarzelend. „Kamelepoten, verdwijn!" En twee poten waren weg.

„Nu kan ik er een laten verdwijnen, dan de helft van de overgeblevene, dan de helft van de helft enzovoort, maar dan komen we nog later in Bagdad," zuchtte de kleine djinni.

„Laat maar," zei Ali. „Kruip maar in je fles, dan gaan we." Zo gezegd, zo gedaan. Even later was Ali onderweg naar Bagdad.

Hij had al een heel stuk gereisd, toen hij plotseling een groep ruiters zag aankomen. Ali liet zijn kameel wat sneller lopen, want hij was blij eindelijk weer mensen te zien. Maar toen de ruiters bij hem waren, verdween zijn blijdschap bij het zien van hun ongure gezichten en de getrokken zwaarden.

„Gegroet, zoon van een rijk man. Wat een geluk dat wij u mogen ontmoeten," riep een van hen, die de leider was. De anderen lachten.

„Gegroet!" antwoordde Ali beleefd. „Maar ik ben niet wat u denkt. Ik ben een arme vissersjongen."

De mannen lachten weer.

„Ik zou zeer verheugd zijn als u mij de weg wees naar Bagdad. U zult ervoor beloond worden," zei Ali.

„Die beloning hebben wij niet nodig," antwoordde de bendeleider. „Als wij u gevangennemen, zal uw vader u stellig met zijn hele vermogen vrijkopen." Hij grinnikte. „Het is een beste nacht geweest, jongens," zei hij tegen zijn vrienden. „Eerst de dochter van de grootvizier en nu de zoon van een rijke man."

„Ik ben wees," zei Ali kortaf.

„Des te erger voor jou," merkte de bandietenleider op. „Want nu je weet dat wij de dochter van de grootvizier in handen hebben, kunnen we je niet meer laten leven. Je zou ons kunnen verraden." En hij hief zijn zwaard omhoog. . .

Haastig greep Ali naar de fles, waarin hij de djinni had gestopt.

„Machtigste van alle djinns, hoor mijn wens. Verander deze bandieten snel in schapen."

„Heb je het tegen mij?" klonk het verbaasd vanuit de fles.

Een eindje verder weg stonden nog drie schapen.

„Ja, natuurlijk," siste Ali.

„Machtigste van alle djinns?" Mardak begreep er niets van, maar hij deed wat zijn meester hem vroeg.

„Sla die jongen neer," beval juist de rover. „Jullie zijn toch niet bang?. . . Bèèèèèè." Op de plaats, waar hij had gestaan, stond nu een schaap. Een eindje verder weg stonden nog drie schapen. De vier overgebleven rovers vluchtten in paniek, een grote zak achterlatend.

Ali bukte zich en opende hem. De dochter van de grootvizier kwam eruit, moe, maar verheugd.

Achmed de Gelukkige, die allerlei verhalen hoorde over een arme vissersjongen die nu als een prins in Bagdad leefde, begreep al gauw dat die jongen Ali moest zijn. Hij begon een boos plan te beramen om zijn neef, die door de grootvizier met geschenken was overladen, nadat Ali zijn dochter had teruggebracht, van het een en ander te beroven.

Ali's droom was inderdaad werkelijkheid geworden. Hij was nog wel geen prins, maar in ieder geval de vriend van prinsen. Hij was niet getrouwd met een prinses, maar wel verloofd met de dochter van de grootvizier. Hij woonde in een paleis, droeg kleren van gouddraad en zuiver linnen en hij at van gouden en zilveren borden.

En toen, op een avond, werd ook de rest van zijn dromen vervuld. Een dienaar vertelde hem dat er een bedelaar aan de deur stond. Ali keek uit het raam. De bedelaar keek omhoog en ondanks zijn armoedige kleren en zijn vuile gezicht herkende Ali hem: het was Achmed, die vroeger de Gelukkige heette. Ali ging zelf naar beneden om zijn oom te begroeten.

„Is het echt waar?" riep Achmed uit. „Zie ik voor mij het gelaat van mijn geliefde neef? De veranderingen in de wereld gaan het verstand van de mensen te boven. De trotse man zal vallen en de arme zal verheven worden."

En hij boog totdat zijn voorhoofd de grond raakte. Ali, die medelijden had met zijn oom, moest toch wel even lachen. Hij had vroeger nooit gemerkt, dat hij de „geliefde neef" was.

„U bent welkom in mijn huis, oom," zei hij. „Ik zal u kleren geven en voedsel." En hij legde zijn hand op de schouder van Achmed.

„Uw goedheid is zeer groot," riep deze uit en hij volgde Ali.

Uren later, nadat Achmed overdadig had gegeten, gekleed was in mooier fluweel en zijde dan hij ooit had gezien, zijn baard had laten knippen en in bad was geweest, bracht zijn neef hem naar een prachtig slaapvertrek.

Achmed kroop onmiddellijk in bed, maar hij was niet van plan al te gaan slapen. Hij wachtte totdat het stil was in het paleis en toen sloop hij uit zijn kamer, op zoek naar de kamers, waar Ali zijn schatten had opgeslagen. Zijn sluipende voeten gingen de ene kamer uit, de andere in en bleven tenslotte staan voor een deur. Door een kier straalde licht naar buiten. Achmed hoorde de stem van zijn neef en luisterde scherp.

„Ik wil honderd gouden munten," zei Ali. „Mardak, mijn dienaar, ik wil honderd gouden munten." Even was het stil. . . toen hoorde Achmed het gerinkel van goud op de stenen vloer. Hij kon zijn nieuwsgierigheid niet bedwingen en stapte naar binnen. Ali keek hem verbaasd aan.

„Is er iets niet in orde, oom?"

„Nee," antwoordde Achmed vrolijk, „ik kon niet slapen en ik wilde je nogmaals komen bedanken voor je hartelijke ontvangst."

De uitleg was moeilijk te geloven. Ali zag hoe zijn oom begerig keek naar de gouden munten en naar de fles, die ernaast stond. Snel stapte Achmed erop af en greep de fles.

„Dit armzalige flesje zou uitstekend passen in mijn armelijke hut. Sta mij toe dit stuk afval te bewaren als herinnering aan uw gastvrijheid in Bagdad," zei hij grijnzend.

„Ik zou beschaamd zijn u zo'n klein geschenk te geven," antwoordde Ali. „Neem deze doos met zeven gouden ringen."

Maar Achmed grijnsde nogmaals.

Hij haalde de dop van de fles en lachte, toen hij de rook zag opstijgen.

„Misschien zit er iets in dat meer waarde heeft dan jouw hele paleis," snauwde hij. „Je hebt geluk gehad, neef, maar nu komt dat geluk mij toe."

„U bent te haastig, oom," zei Ali kalm. „De djinni is mijn dienaar, niet de uwe."

„Dat zullen we eens zien," zei Achmed en hij bekeek Mardak eens goed.

„Het is wel een kleine, maar het is beter dan niets. Je bent nu mijn dienaar. Ik heb je uit de fles gelaten en je moet de man dienen die je bevrijdt."

Mardak staarde de slechte Achmed aan en knarste met zijn tanden. Hij knikte tegen Ali.

„Helaas, hij heeft gelijk. Ik moet hem gehoorzamen."

„Goed zo," riep Achmed uit. „Hier is mijn eerste bevel. Dood mijn neef."

Mardak sloot zijn ogen en een traan rolde over zijn wang. Ali greep naar zijn hart en viel neer. Achmed barstte in lachen uit. Het schalde door het paleis en door de straten, toen hij als een vos met zijn buit naar zijn hotel rende.

De herberg van de Adelaarsveer was een vuil hotelletje met een slechte naam in Bagdad. Een huis, waar al het geboefte van de stad bijeenkwam. Daar kroop Achmed de Gelukkige in een kleine, donkere kamer. De fles stond midden op de vloer vlak voor hem.

Nooit in zijn leven was hij er zo zeker van geweest, dat hij de naam van De Gelukkige verdiende. Wat een geluk had hij ook nu weer gehad! Maar niet alleen geluk natuurlijk. Hij was ook blij, dat hij zo'n scherp verstand had. Hij moest eigenlijk Achmed de Verstandige worden genoemd.

Nu zou hij zijn verstand goed gebruiken om een wens te bedenken, die de djinni kon vervullen. Wat zou hij vragen? Geld? Of land en paleizen? Het laatste leek hem wel goed. Maar plotseling kreeg hij een prachtig idee.

Overal in de wereld kende men Haroen-al-Raschid, de kalief van Bagdad. Geen macht was zo groot als de zijne. Achmed opende de fles. De rook dreef weg en Mardak verscheen. Treurig keek hij naar Achmed.

„Wat wilt u, meester?" vroeg hij lusteloos.

„Ik wil dat de kalief zal verdwijnen en dat ik, Achmed de Verstandige, op de hoogste plaats van het land zal komen."

Mardak sloot zijn ogen en klapte in zijn handen. Een dromerige glimlach speelde over zijn gezicht. De deur van de kamer werd opengegooid en een paar politiemannen stormden de kamer binnen.

„Daar zit de rover, die we al maanden zoeken. Naar de gevangenis," riepen zij.

Mardak kon maar de helft van een wens vervullen. Achmed wist dat niet. De kleine djinni had dan ook besloten alleen maar de laatste helft van Achmeds wens te vervullen. De kalief bleef op zijn troon, maar Achmed kwam op de hoogste plaats van het land. Hij hing de volgende dag aan de hoogste galg in Arabië.

Daarna kon Mardak terugkeren naar Ali, die natuurlijk maar halfdood was en spoedig weer de oude was.

Toen kalief Haroen dat hoorde, besloot hij het hele land een halve dag vakantie te geven en maakte hij Ali prins over een halve provincie. Ali trouwde nu met de dochter van de grootvizier en kreeg zes kinderen, de helft jongens en de helft meisjes. Zij leefden niet half, maar héél gelukkig, niet met de helft, maar met z'n allen.

Vragen staat vrij

Nederlander of Engelsman?

Tony van de Eem in Roosendaal heeft ons een interessante vraag gestuurd. Hij wil namelijk weten of hij Nederlander of Engelsman is! Zijn moeder is Engelse, zijn vader is Nederlander, hijzelf is in Engeland geboren. Wat is hij nu?

Het antwoord op deze vraag moeten wij zoeken in de Nederlandse en de Engelse wetgeving. We hebben hier te maken met twee soorten recht: het jus sanguinis en het jus soli; het eerste betekent letterlijk „het recht van het bloed", het tweede „het recht van de grond". Volgens het eerste recht krijgt men de nationaliteit van een van de

ouders (het bloed, de afstamming); in het tweede geval krijgt men de nationaliteit van het land (de grond, het grondgebied) waar men geboren is. In Nederland krijgen de kinderen de nationaliteit van de vader. Volgens het Nederlandse jus sanguinis is Tony dus Nederlander.

Maar hij is op Engels grondgebied geboren; dus volgens het Engelse jus soli is hij ook Engelsman. Hij heeft dus een dubbele nationaliteit. Indien hij daar geen prijs op stelt, kan het echter wel verholpen worden, want volgens de Engelse wet kan hij afstand doen van de Engelse nationaliteit, wanneer hij meerderjarig is geworden.

De dubbele nationaliteit brengt natuurlijk dubbele rechten en dubbele plichten mee, bijvoorbeeld het stemrecht en de dienstplicht. Dat kan wel een beetje lastig worden, maar ook voor deze moeilijkheden ligt de oplossing klaar. Juist voor dit soort kwesties hebben verschillende landen een overeenkomst met elkaar gesloten.

Een vraag zonder antwoord

Van Hennie de Vreede in Delft hebben wij een vraag gekregen waarop wij geen antwoord hebben. Dat durven wij gerust te bekennen, want niemand weet het.

Hennie heeft, toen hij 's nachts gedroomd had, ons een brief geschreven om te vragen wat dromen eigenlijk is. Dat is gauw gevraagd, maar het antwoord...?

Al zijn er nog zoveel boeken over geschreven en al hebben nog zoveel geleerden er nog zo'n diepe studie van gemaakt, het is en blijft min of meer een geheim. Niemand kan precies uitleggen, wat dromen is. Wij moeten het er maar op houden dat dromen een soort onbewust leven is; in een droom beleef je dus iets zonder dat je het geheel en al beseft, zonder dat je er daadwerkelijk bij betrokken bent. Wat je droomt, dat dóé je niet écht.

Het onderwerp van een droom heeft dikwijls iets te maken met iets dat je

overdag beleefd hebt, iets waarover je gedacht of gesproken hebt. Zelfs de houding waarin je ligt heeft soms invloed op je droom. Waarom? Dat heeft de wetenschap nog niet kunnen verklaren.

Dwaallichtjes

„Kunt u mij uitleggen wat dwaallichtjes zijn?" vraagt ons Luc De Clercq te Oosteeklo in België. „Bijgelovige kwartels praten over de geesten van overledenen, maar daar geloof ik niets van. Maar ik weet er verder niets van."

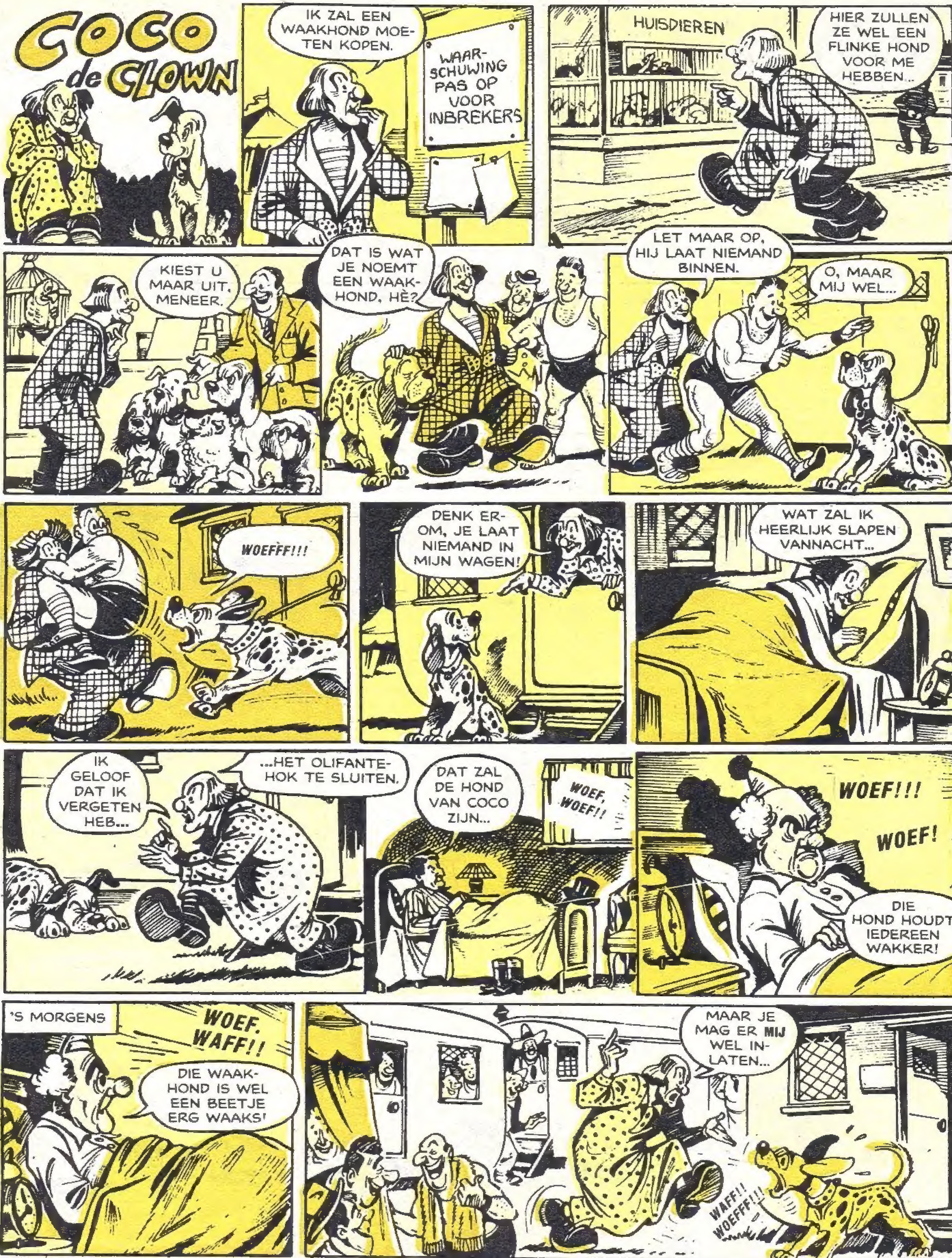
Luc heeft gelijk, dat gepraat over geesten is natuurlijk bijgeloof. Het eigenaardige, spookachtige verschijnsel van

dwaallichtjes kan op heel natuurlijke manier verklaard worden. Het zijn blauwachtige vlammetjes welke men soms kan zien boven moerassen, kerkhoven, poelen enzovoort, dus in het algemeen boven plaatsen waar stoffen tot ontbinding overgaan. Daar wordt dan moerasgas ontwikkeld; in moerasgas komt fosforwaterstof voor en ziedaar de verklaring van het geheimzinnige verschijnsel! Het gas gaat namelijk branden, omdat fosfor „vanzelf" tot ontbranding komt, zo gauw het met zuurstof, dus met de lucht in aanraking komt. Daarom wordt fosfor ook, zoals je wel weten zult, altijd onder water bewaard.

Onbekend adres

K. v. d. Plas te Katwijk heeft van ons per brief antwoord gekregen op een vraag welke hij ons gestuurd had. Hij had echter zijn adres in Katwijk niet opgegeven, zodat de post de brief bij ons teruggebracht heeft.

COCO de CLOWN
IK ZAL EEN WAAKHOND MOETEN KOPEN.
WAARSCHUWING PAS OP VOOR INBREKERS
HUISDIEREN
HIER ZULLEN ZE WEL EEN FLINKE HOND VOOR ME HEBBEN...
KIEST U MAAR UIT, MENEER.
DAT IS WAT JE NOEMT EEN WAAKHOND, HÈ?
LET MAAR OP, HIJ LAAT NIEMAND BINNEN.
O, MAAR MIJ WEL...
WOEFFF!!!
DENK EROM, JE LAAT NIEMAND IN MIJN WAGEN!
WAT ZAL IK HEERLIJK SLAPEN VANNACHT...
IK GELOOF DAT IK VERGETEN HEB...
...HET OLIFANTEHOK TE SLUITEN.
DAT ZAL DE HOND VAN COCO ZIJN...
WOEF, WOEF!!
WOEF!!!
WOEF!
DIE HOND HOUDT IEDEREEN WAKKER!
'S MORGENS
WOEF. WAFF!!
DIE WAAKHOND IS WEL EEN BEETJE ERG WAAKS!
MAAR JE MAG ER MIJ WEL INLATEN...
WAFF!! WOEFFF!!!

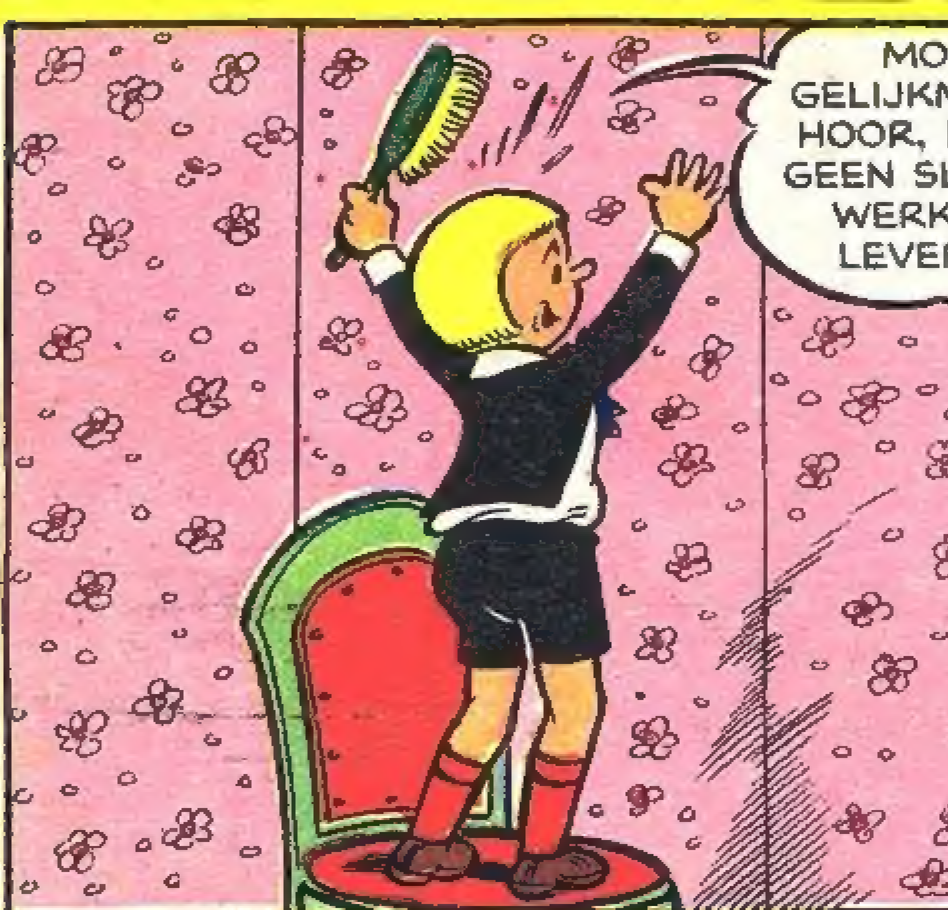

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.